Egy mÃ¡sik vilÃ¡gban

by DragonFanHun

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Fantasy, Friendship
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Hiccup, OC, Toothless
Status: In-Progress
Published: 2014-08-19 16:59:03
Updated: 2016-02-10 23:52:52
Packaged: 2016-04-26 20:37:39
Rating: T
Chapters: 9
Words: 14,640
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: A mÃ¡sodik film utÃ¡n jÃ¡tszÃ³dik Ã¶t Ã©vvel. GÃ¡lÃ©r egy Ã¡tlagos gimnazista. Egyik nap azonban elrabolja egy sÃ¡rkÃ¡ny. Elviszi egy mÃ¡sik vilÃ¡gba, Hibbant szigetÃ©re, ahol vÃ©gÃ¼l elfogadja a sorsÃ¡t Ã©s sÃ¡rkÃ¡nylovas lesz. Sok mindent megtanul Ã©s rengeteg izgalmas kalandba keveredik az Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡val.

1. ProlÃ³gus

RÃ¶vid elÅ‘szÃ³

MiutÃ¡n az elÅ‘szÃ¶r megÃ-rt tÃ¶rtÃ©net elÃ©g rosszra sikerÃ¼lt, kitalÃ¡ltam egy teljesen mÃ¡s sztorit. JÃ³ olvasÃ¡st!

* * *

><p>A nevem GÃ¡lÃ©r! Egy tizenhat Ã©ves gimnazista vagyok. Mivel a gimnÃ¡zium a szÃ¼lÅ‘vÃ¡rosomtÃ³l kÃ©t Ã³rÃ¡nyi Ãºtra van, ezÃ©rt kollÃ©giumban lakok. VÃ©gre vÃ©ge lett a tanÃ©vnek Ã©s elkezdÅ‘dÃ¶tt a nyÃ¡ri szÃ¼net. Rengeteg programot terveztem a csalÃ¡dommal. MÃ¡r alig vÃ¡rtam, hogy elmenjÃ¼nk a hegyekbe kirÃ¡ndulni. MÃ¡r csak Ã¶tÃ¶t kellett hozzÃ¡ aludnom. Ã–csÃ©m is ilyen izgatott volt, mint Ã©n. ImÃ¡dtuk a hegyi levegÅ‘t, jÃ¡rkÃ¡lni a kanyargÃ³s, emelkedÅ‘s, lejtÅ‘s hegyi tÃºraÃ¶svÃ©nyeket<p>

* * *

><p>MÃ¡snap dÃ©lelÅ‘tt anyukÃ¡m benyit hozzÃ¡m.<p>

- GÃ¡lÃ©r! ElmennÃ©l a boltba hozni tejet, sajtot Ã©s nÃ©hÃ¡ny fej lila hagymÃ¡t? - kÃ©rdezte.

- Persze, azonnal megyek. - vÃ¡laszoltam.

FelÃ¶ltÃ¶ztem Ã©s el is indultam. Gyalog mentem Ã©s az Ãºt kb. 20 percig tartott oda. Megvettem a dolgokat, majd fizettem Ã©s

elindultam haza. Az Ãºt felÃ©nÃ©l egy kÃ¼lÃ¶nÃ¶s hangot hallottam. Nem tudtam mihez hasonlÃ-tani. Az utcÃ¡n csak Ã©n voltam, egyszer-egyszer lÃ¡ttam egy autÃ³t elsuhanni, de azon kÃ-vÃ¼l senki sem mozdult ki. _A felnÅ‘ttek munkÃ¡ban vannak, a gyerekek lustÃ¡lkodnak, illetve mÃ©g azok a felnÅ‘ttek, akik szabadsÃ¡got vettek ki. _Hirtelen megint hallottam a hangot, de most mÃ¡r kÃ¶zelebbrÅ‘l.

Kezdtem fÃ©lni, hogy mi lehet ez Ã©s sietÅ‘sebbre vettem az iramot. Hirtelen felemelkedtem a fÃ¶ldrÅ‘l. A tÃ¡ska, amiben a boltban vÃ¡sÃ¡rolt dolgok voltak, kiesett a kezembÅ‘l. FelnÃ©ztem Ã©s meglepetten lÃ¡ttam, hogy egy fekete, pikkelyes repÃ¼lÅ‘ valami a kÃ©t mellsÅ‘ mancsÃ¡val a vÃ¡llamat fogja Ã©s repÃ¼l velem egyre magasabbra Ã©s messzebbre az otthonomtÃ³l. FÃ©lelmemben felkiÃ¡ltottam.

- Mit csinÃ¡lsz!? Hova viszel? Mit akarsz? - kÃ©rdeztem tÅ‘le, bÃ¡r gondoltam, hogy nem Ã©rti, amit mondok.

Å• rÃ¡m nÃ©zett, majd repÃ¼lt tovÃ¡bb. _Furcsa. Nem Ãºgy nÃ©zett rÃ¡m, mintha meg akarna Ã¶lni. RemÃ©lem nem fog, bÃ¡r erre kicsi az esÃ©ly._

MÃ¡r tÃ¶bb Ã³rÃ¡ja repÃ¼ltÃ¼nk, amikor elÃ©rtÃ¼k az Ã³ceÃ¡n partjÃ¡t. AztÃ¡n egy vakÃ-tÃ³ villanÃ¡s egy pillanatra elvakÃ-tott. Mire kinyitottam a szememet egy teljesen mÃ¡s helyen voltam. Egy szigethez kÃ¶zeledtÃ¼nk. Rengeteg szÃ¡rnyas izÃ© repkedett kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk, mind mÃ¡s Ã©s mÃ¡s volt. Ahogy kÃ¶zelebb Ã©rtÃ¼nk, Ã©szrevettem, hogy a szigeten van egy falu. Ennek a falunak a fÅ‘terÃ©n (legalÃ¡bbis Ã©n Ãºgy gondoltam) szÃ¡lltunk le. A lÃ©ny Ã³vatosan lerakott, majd leÃ¼lt mellÃ©m. Rengeteg hatalmas, izmos ember vett kÃ¶rÃ¼l, akik hasonlÃ-tottak azokra a vikingekrÅ‘l kÃ©szÃ¼lt kÃ©pekre, amiket tÃ¶rtÃ©nelemÃ³rÃ¡n nÃ©ztÃ¼nk. Ez volt minden amire emlÃ©keztem, mert a kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban elÃ¡jultam.

* * *

><p>EkÃ¶zben otthon, anyukÃ¡m tÅ±vÃ© tette utÃ¡nam az egÃ©sz vÃ¡rost. MiutÃ¡n megtalÃ¡lta a bevÃ¡sÃ¡rlÃ³tÃ¡skÃ¡t, azonnal tudta, hogy valami tÃ¶rtÃ©nt, de nem tudta, hogy mi. ElÅ‘szÃ¶r felhÃ-vta nÃ©hÃ¡ny rokonomat, majd miutÃ¡n egyikÃ¼k sem tudott semmit, elment a rendÅ‘rsÃ©gre bejelentÃ©st tenni. Azt mondtÃ¡k mindent megtesznek, hogy megtalÃ¡ljanak. AnyukÃ¡m szomorÃºan ballagott hazafelÃ©, mikÃ¶zben azon gondolkozott, hogy mi tÃ¶rtÃ©nhetett velem.<p>

* * *

><p>Mikor Ãºjra felkeltem mÃ¡r egy fahÃ¡zban voltam, egy Ã¡gyban fekÃ¼dtem. Szembe velem a egy lapos sziklÃ¡n fekÃ¼dt az a lÃ©ny aki idehozott. KinyÃ-lt az ajtÃ³ Ã©s egy hÃºszas Ã©veiben jÃ¡rÃ³ fÃ©rfi jÃ¶tt be, mÃ¶gÃ¶tte egy nÃ¡la idÅ‘sebb nÅ‘vel. A nÅ‘ a fÃ©rfi anyja lehetett hiszen amikor kÃ¶zeledtek, hallottam, ahogy beszÃ©lgetnek.<p>

- ...gondolom fiam, de biztos vagy benne, hogy Å‘ lesz az? - kÃ©rdezte a nÅ‘.

- Persze anya, hiszen Å‘t vÃ¡lasztotta. - vÃ¡laszolta a fÃ©rfi.

MiutÃ¡n belÃ©ptek, a fiÃº mosolyogva rÃ¡m nÃ©zett Ã©s megszÃ³lalt:

- LÃ¡tom felÃ©bredtÃ©l! JÃ³l Ã©rzed magad?

- Igen jÃ³l vagyok, csak ijesztÅ‘ volt ez az egÃ©sz. Hol vagyok? Ki vagy te? Mi folyik itt? Te hozattÃ¡l ide? - kÃ©rdeztem.

- Hibbant szigetÃ©n vagy, Ã©n Hablaty vagyok, Å‘ pedig Valka, az Ã©desanyÃ¡m. Nem Ã©n hozattalak ide, hanem Å‘ vÃ¡lasztott tÃ©ged. - mutatott a lÃ©nyre. - Ã‰s Ãºgy tÅ±nik, hogy te vagy a kivÃ¡lasztott.

- Mi ez az izÃ©? - kÃ©rdeztem a lÃ©nyre mutatva.

- Å• egy sÃ¡rkÃ¡ny, egy Ã©jfÃºria csak Ãºgy mint az Ã©n Fogatlanom. - mondta, mire bejÃ¶tt egy mÃ¡sik fekete sÃ¡rkÃ¡ny, aki kicsit nagyobb volt annÃ¡l az Ã©jfÃºriÃ¡nÃ¡l, aki idehozott engem. - IgazÃ¡bÃ³l Å‘ a kisebb sÃ¡rkÃ¡ny apja.

Fogatlan odament a fiÃ¡hoz, majd megnyalta, aztÃ¡n nyÃ¼szÃ-tÃ©st hallatott.

- Gyere velem... Hogy is hÃ-vnak? - kÃ©rdezte Hablaty.

- GÃ¡lÃ©rnak hÃ-vnak Ã©s nem megyek sehova, amÃ-g el nem mondod, hogy mit akarsz Ã©s hogy hogyan juthatok haza! - jelentettem ki hatÃ¡rozottan.

- Figyelj! - szÃ³lalt meg Valka. - Gyere velÃ¼nk! elmagyarÃ¡zzuk Ãºt kÃ¶zben. Egy ideig nem fogsz haza jutni, de megengedjÃ¼k, hogy egy Ã¼zenetet kÃ¼ldjÃ©l haza, ha nem kitalÃ¡lsz valami mÃ¡st Ã©s nem azt Ã-rod meg neki, ami valÃ³ban tÃ¶rtÃ©nt! Tudom, hogy nem bÃ-zol bennÃ¼nk, de segÃ-tened kell!

- De miÃ©rt Ã©n?

- Nem tudom! A sÃ¡rkÃ¡ny vÃ¡lasztott tÃ©ged. Majd lehet, hogy egyszer elmondja, ha megtanulod a nyelvÃ¼ket.

VÃ©gÃ¼l Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy elfogadom ezt az egÃ©szet Ã©s segÃ-teni fogok nekik. _Nem tÅ±nnek gonosznak, kÃ-vÃ¡ncsi vagyok erre az egÃ©szre. Lehet, hogy azÃ©rt kerÃ¼ltem ide, mert csak Ã©n tudok segÃ-teni. AzÃ©rt remÃ©lem, hogy minÃ©l elÅ‘bb hazajuthatok.

>

- Rendben van! Meg bÃ-zom bennetek. Veletek megyek, de akkor mondjatok el mindent!

- OkÃ©, akkor induljunk! Messze van mÃ©g az arÃ©na! - ezzel mind elindultunk.

* * *

><p>Ennyi az elsÅ‘ rÃ©sz! A tÃ¶bbi rÃ©sz mÃ¡r hosszabb lesz. A mÃ¡sodik rÃ©szt nÃ©hÃ¡ny nap mÃºlva teszem fel.

Ui.: Ãšgy Ã©rzem, hogy a nevek elÃ©g rosszak lettek, csak Ãºgy kipattantak a fejembÅ‘l. (nÃ©vkitalÃ¡lÃ¡sban elÃ©g rossz vagyok)

2. Az Ãºj tanulÃ³

Mihelyt kilÃ©ptÃ¼nk a hÃ¡zbÃ³l, elkezdtem vacogni. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hideg van itt. Ahogy gyorsan kÃ¶rÃ¼lnÃ©ztem, lÃ¡ttam, hogy a tÃ¶bbi emberen vastagabb ruha van. Rajtam csak egy rÃ¶vid nadrÃ¡g Ã©s egy pÃ³lÃ³ volt Ã©s szandÃ¡l volt rajtam.

- Hablaty! MielÅ‘tt elindulunk azelÅ‘tt szeretnÃ©k kÃ©rni valami melegebb ruhÃ¡t! Nagyon fÃ¡zom! - mondtam mikÃ¶zben egyre jobban remegtem.

- Persze! Gyere vissza! Szerintem mÃ©g itt van az egyik rÃ©gebbi ruhÃ¡m, az talÃ¡n jÃ³ lesz rÃ¡d. - szÃ³lt mosolyogva.

MiutÃ¡n Ã¡tÃ¶ltÃ¶ztem, hÃ¡lÃ¡san megkÃ¶szÃ¶ntem. BÃ¡r a ruha kicsit nagy volt rÃ¡m Ã©s nehezebb, mint gondoltam, nem volt gond, mert Ã-gy is kÃ¶nnyedÃ©n tudtam mozogni. UtÃ¡na Ãºjbã³l elindultunk. Az Ãºton Hablaty elmondta, hogy mikÃ©nt barÃ¡tkoztak meg a vikingek Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok, mikÃ©nt gyÅ‘ztÃ©k le Dagurt Ã©s bÃ©kÃ¼lt ki PlÃ©hpofa Alvinnal, mikÃ©nt talÃ¡lkozott az anyjÃ¡val Ã©s gyÅ‘ztÃ©k le Draco VÃ©rdungot, illetve, hogy hogyan halt meg az apja. Mikor elÃ©rtÃ¼nk az arÃ©nÃ¡hoz CsodÃ¡lkozva nÃ©ztem az Ã©pÃ-tmÃ©nyt. Hatalmas volt.

- RÃ©gen itt gyakoroltunk Ã©s Ã¶ltÃ¼nk sÃ¡rkÃ¡nyokat. - nÃ©zett rÃ¡m Hablaty. - KÃ©sÅ‘bb ez lett a Hibbant sÃ¡rkÃ¡nyiskola. MÃ©g most is sokat kell tanulnunk egymÃ¡stÃ³l pedig mÃ¡r tÃ-z Ã©ve Ã©lÃ¼nk egyÃ¼tt Ã©s mÃ©g anyÃ¡m is megosztotta a hÃºszÃ©ves tudÃ¡sÃ¡t, arrÃ³l nem is beszÃ©lve, hogy nÃ©hÃ¡ny lovas, mint Ã©n, tud a sÃ¡rkÃ¡nyokkal beszÃ©lni. Csak azon gondolkozom, hogy hova lettek a tÃ¶bbiek? - Hablaty kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett, de nem lÃ¡tott senkit.

- Te kÃ©rted meg Å‘ket, hogy menjenek el SÃ¡rkÃ¡nyszigetre segÃ-teni megÃ©pÃ-teni azt az Ã©pÃ¼letet. - mondta Valka.

- Milyen Ã©pÃ¼letet? Hol van SÃ¡rkÃ¡nysziget? - kÃ©rdeztem. - Illetve szeretnÃ©m, ha elmondanÃ¡d vÃ©gre, hogy Ã‰N miÃ©rt vagyok itt!? - itt mÃ¡r kicsit felemeltem a hangom.

- TÃ©nyleg, errÅ‘l el is feledkeztem. - tette Hablaty a homlokÃ¡hoz a kezÃ©t. - Rendben van. - fordult hozzÃ¡m. - ElmegyÃ¼nk SÃ¡rkÃ¡nyszigetre hajÃ³val, Ã-gy legalÃ¡bb tudunk beszÃ©lgetni. A sziget Ãºgyis pÃ¡r Ã³ra Ãºtra van. Ã‰n is szeretnÃ©k kÃ©rdezni tÅ‘led. Anya! VelÃ¼nk jÃ¶ssz?

- Nem, Ã©n maradok.

- OkÃ©! Akkor... indulhatunk? - kÃ©rdezte rÃ¡m nÃ©zve?

- Igen, mehetÃ¼nk. - alighogy kimondtam, mÃ¡r el is indultunk a kikÃ¶tÅ‘ felÃ©. - AzÃ©rt majd, ha visszaÃ©rtÃ¼nk, kÃ¶rbevezetsz a faluban? - rÃ¡m nÃ©zett Ã©s bÃ³lintott.

AmÃ-g gyalogoltunk a kikÃ¶tÅ‘ig, addig Hablaty elmondott egy csomÃ³ mindent az Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l. MesÃ©lt arrÃ³l, hogy mit esznek, hogy milyen szemÃ©lyisÃ©gÃ¼k van Ã©s sok egyÃ©b mindent.

- A sÃ¡rkÃ¡nyoknak tÃ©nyleg van nyelvÃ¼k? - kÃ©rdeztem.

- Persze! Fogatlan, mutasd meg. - Fogatlan elÃ©m jÃ¶tt Ã©s kinyÃºjtotta a nyelvÃ©t. Hablaty nagyot nevetett, csakÃºgy mint a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny.

- Nagyon vicces. - mondtam vigyorogva. - De tudod, hogy Ã©rtettem.

- Igen, van sajÃ¡t nyelvÃ¼k. - mondta mÃ©g mindig nevetve.

ElÃ©rtÃ¼nk a kikÃ¶tÅ‘be. SzerencsÃ©nkre volt egy hajÃ³, ami fÃ¡t szÃ¡llÃ-tott a szigetre (gondolom az Ã©pÃ-tkezÃ©sre). FelszÃ¡lltunk rÃ¡, majd bementÃ¼nk az egyik kabinba Ã©s elkezdtÃ¼nk beszÃ©lgetni.

- TehÃ¡t Hablaty! - kezdemÃ©nyeztem a beszÃ©lgetÃ©st. - ElmondanÃ¡d, hogy miÃ©rt vagyok Ã©n itt? Hol vagyok? Mit vÃ¡rtok tÅ‘lem? Illetve kÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy hol van a sÃ¡rkÃ¡nyom anyja?

- A legjobb lesz, ha az elejÃ©n kezdem. Ã–t Ã©vvel ezelÅ‘tt, miutÃ¡n legyÅ‘ztÃ¼k Draco-t Ã©s Fogatlan lett az Ãºj alfa sÃ¡rkÃ¡ny, anyÃ¡mmal Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy kÃ©ne talÃ¡lni Fogatlannak egy nÅ‘stÃ©ny Ã©jfÃºriÃ¡t. NÃ©hÃ¡ny hÃ©tig eredmÃ©nytelen volt a keresÃ©s, pedig rengeteg szigeten jÃ¡rtunk. AztÃ¡n egyik nap ahogy hazafele repÃ¼ltÃ¼nk hirtelen tÃ¶rtÃ©nt egy kis problÃ©ma Fogatlan mestersÃ©ges farokrÃ©szÃ©vel Ã©s belezuhantunk a tengerbe. Fogatlan Ã©szrevett egy tenger alatti barlangot Ã©s velem egyÃ¼tt beÃºszott. Bent kiderÃ¼lt, hogy az egy olyan barlang, ami nincs teljesen vÃ-z alatt. Ã-gy nem fulladtunk meg. Hirtelen Ã©szrevettÃ¼nk egy...

Egy viking kopogott az ajtÃ³n, kÃ©rdezte, hogy kÃ©rÃ¼nk-e valamit enni. KÃ©rtÃ¼nk magunknak Ã©s a kÃ©t Ã‰jfÃºriÃ¡nak halat, majd Hablaty folytatta.

- TehÃ¡t Ã©szrevettÃ¼nk egy boszorkÃ¡nyt, aki felÃ©nk kÃ¶zeledett. KÃ¶zÃ¶lte, hogy nem fog minket bÃ¡ntani, majd elmondta, hogy Å‘ Gothi, Hibbant sziget boszorkÃ¡nyÃ¡nak a nÅ‘vÃ©re, a nevÃ©t nem mondta el, viszont azt igen, hogy fontos akadolgokat r nekÃ¼nk elmondani. Elmondta, hogy hol talÃ¡lunk mÃ¡s Ã‰jfÃºriÃ¡kat. MeglepÅ‘ mÃ³don a sziget neve az volt, hogy FÃºria sziget. Elmondta, hogy ha a sÃ¡rkÃ¡nyomnak lesz kicsinye, abbÃ³l lesz egy, aki ha betÃ¶lti az Ã¶t Ã©ves kort, akkor engedjÃ¼k el, hogy megtalÃ¡lja a lovasÃ¡t. Azt is mondta, hogy a lovas egy mÃ¡sik vilÃ¡gbÃ³l fog szÃ¡rmazni. Å• lesz az, aki legyÅ‘zi az egyik legnagyobb gonoszt. Nem Ã©rtettem elÅ‘szÃ¶r, de megtettem amit mondott. MielÅ‘tt viszont elmentÃ¼nk volna, mondott valamit, amit nem Ã©rtettem Ã©s onnantÃ³l megÃ©rtettem a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Elmondta azt a szÃ³t Ã©s azt is elmondta, hogy ha azoknak a szemÃ©be nÃ©zve mondom ezt a szÃ³t, akiket szoros kÃ¶telÃ©k fÅ±z a sÃ¡rkÃ¡nyaikhoz, akkor azok is meg fogjÃ¡k Ã©rteni a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Elmentem FÃºria szigetre, Fogatlannak lett egy pÃ¡rja, hazajÃ¶ttÃ¼nk Ã©s nÃ©hÃ¡ny hÃ³nap mÃºlva lett nÃ©gy kicsi Ã‰jfÃºria...

- Meghoztam a halakat! - belÃ©pett a viking, odaadta az Ã©telt, megkÃ¶szÃ¶ntÃ¼k, majd tÃ¡vozott.

- Ã‰s mi lett a tÃ¶bbi Ã‰jfÃºriÃ¡val, mert Ã©n nem lÃ¡ttam, csak Å‘ket. - kÃ©rdeztem, mielÅ‘tt folytathatta volna.

- Nos egy Ã©vvel ezelÅ‘tt megjelent egy furcsa ember, aki azt mondta, hogy ha nem hÃ³dolunk be neki, akkor elpusztÃ-t mindenkit. Nem

hittÃ¼nk neki, de kiderÃ¼lt, hogy van valami kÃ¼lÃ¶nleges ereje. Hibbant mellett az egyik kis szigetet valahogy elsÃ¼llyesztette Ã°gy, hogy tÃ¶bb szÃ¡z mÃ©terre volt tÅ‘le. VÃ©gÃ¼l azt mondta, hogy mÃ©g visszatÃ©r. EzutÃ¡n rÃ¡nÃ©zett a nÅ‘stÃ©ny Ã‰jfÃ°riÃ¡ra Ã©s hirtelen eltÃ¼nt, de nem csak Å‘, hanem Fogatlanon Ã©s Å‘rajta kÃ-vÃ¼l - ezzel a sÃ¡rkÃ¡nyomra mutatott - eltÅ±nt a tÃ¶bbi Ã‰jfÃ°ria. EzÃ©rt kellesz te. Az Ã‰jfÃ°ria tÃ©ged vÃ¡lasztott. De mesÃ©lj egy kicsit magadrÃ³l. Meglepett, hogy ilyen hamar elfogadtad ezt mind. - Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett rÃ¡m a kÃ©t Ã‰jfÃ°ria is.

- IgazÃ¡bÃ³l nem is tudom, hogy ez a valÃ³sÃ¡g, vagy csak Ã¡lmodom-e. Az Ã©let megtanÃ-tott arra, hogy nÃ©ha nem tudod megvÃ¡ltoztatni, ami tÃ¶rtÃ©nt, de Ã©n nem igazÃ¡n akarom ezt csinÃ¡lni. TalÃ¡n azÃ©rt dÃ¶ntÃ¶ttem Ã°gy, hogy belemegyek ebbe az egÃ©szbe, mert kÃ-vÃ¡ncsi vagyok.

- Ã‰gy tÅ±nik, hogy ahonnan te jÃ¶ttÃ©l, ott nagyon kÃ-vÃ¡ncsi emberek vannak. - mosolygott Hablaty.

- Tudod, ahonnan Ã©n jÃ¶ttem, ott sok olyan dolog van, amitÅ‘l nagyon megvÃ¡ltozott az emberek Ã©lete. Ott is Ã©ltek vikingek, de nÃ¡lunk mÃ¡r vagy ezer Ã©ve eltÅ±ntek. ManapsÃ¡g nÃ¡lunk orszÃ¡gok vannak. Ezek hatalmas terÃ¼leten fekszenek Ã©s tÃ¶bb milliÃ³ ember Ã©l egy-egy orszÃ¡gban. Sok kisebb-nagyobb vÃ¡ros Ã©s falu van ott... - elmagyarÃ¡ztam Hablatynak, hogy milyen gyors lett az Ã©n vilÃ¡gom, mesÃ©ltem a gÃ©pekrÅ‘l, arrÃ³l, hogy minden gyerek iskolÃ¡ba jÃ¡r, ahol rengeteg mindent oktatnak, Ã©s mÃ©g sok egyebet.

- IgazÃ¡bÃ³l nagyon boldog Ã©letem volt. A szÃ¼leim Ã©s a nagyszÃ¼leim sokmindenre megtanÃ-tottak. NagyapÃ¡m mondta, hogy a lehetÅ‘sÃ©gekkel Ã©lni kell, megtanÃ-tott horgÃ¡szni Ã©s mÃ©g sokmindenre. AnyÃ¡mtÃ³l is sokat tanultam, apÃ¡m pedig inkÃ¡bb csak hÃ¼lyÃ©skedett. NyolcÃ©ves koromban a szÃ¼leim elvÃ¡ltak. Majd egy Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb apÃ¡m elkÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt messzire. AzÃ³ta anyukÃ¡m talÃ¡lt magÃ¡nak egy mÃ¡sik Ã©lettÃ¡rsat. SokÃ¡ig nem fogadtam el ezeket, de vÃ©gÃ¼l megtanultam, hogy tÃ¶rtÃ©nnek olyan dolgok, amiken nem tudok vÃ¡ltoztatni.

- ElÃ©g szomorÃº lehet az Ã©rzÃ©s, hogy a szÃ¼leid mÃ¡r nem Ã©lnek egyÃ¼tt.

- HÃ¡t az, de talÃ¡n mÃ©g rosszabb az, ami veled tÃ¶rtÃ©nt. AmÃºgy mit is Ã©pÃ-tetek SÃ¡rkÃ¡nyszigeten?

- Mivel egy hÃ³nap mÃºlva mÃ¡r havazni fog Ã©s mÃ©g nincs elÃ©g Ã©lelmÃ¼nk, Ã-gy eszembe jutott, hogy SÃ¡rkÃ¡nyszigetet kÃ¶rnyÃ©kÃ©n mÃ©g nem voltunk halÃ¡szni Ã©s vÃ©gÃ¼l Ã°gy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy Ã©pÃ-tÃ¼nk oda egy kikÃ¶tÅ‘t, egy halraktÃ¡rt Ã©s nÃ©hÃ¡ny hÃ¡zat, hogy a halÃ¡szoknak ne kelljen olyan sokat hajÃ³zniuk. Minden hÃ©ten mÃ¡s-mÃ¡s emberek mennek halÃ¡szni. Most sÃ¡rkÃ¡nyokon Ã©s hajÃ³kon szÃ¡llÃ-tjuk a nyersanyagot az Ã©pÃ¼letekhez, a tÃ¶bbiek pedig mentek segÃ-teni Ã©pÃ-tkezni. Hamarosan odaÃ©rÃ¼nk. De mielÅ‘tt odaÃ©rÃ¼nk, szeretnÃ©m, hogy ha nevet adnÃ¡l a sÃ¡rkÃ¡nyodnak. Ez az elsÅ‘ lÃ©pÃ©s a kapcsolat kialakÃ-tÃ¡sÃ¡ban. Ha megÃ©rkeztÃ¼nk SÃ¡rkÃ¡nyszigetre, akkor majd el is kezdjÃ¼k az oktatÃ¡sodat. Nos leszel az Ã°j sÃ¡rkÃ¡nylovas?

RÃ¶vid gondolkozÃ¡s utÃ¡n vÃ©gÃ¼l dÃ¶ntÃ¶ttem. - Igen! -jelentettem ki hangosan.

- Rendben! Hogyan nevezed el a sÃ¡rkÃ¡nyodat?

- Milyen nemÅ±? Nem lÃ¡tok rajta olyan jelet, amitÅ‘l eldÃ¶nthetnÃ©m.

- Ez egy hÃ-m sÃ¡rkÃ¡ny.

- Ã‰rtem. - majd a sÃ¡rkÃ¡nyhoz fordultam. - Mit szÃ³lnÃ¡l, ha VillÃ¡mnak neveznÃ©lek? Szerintem illik rÃ¡d ez a nÃ©v, hiszen nagyon gyorsan hoztÃ¡l el engem Hibbant szigetre.

A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡m nÃ©zett majd megnyalta az arcom, majd rÃ¡mosolygott. - Ezt igennek veszem. - vigyorodtam el Ã©n is.

PÃ¡r perc mÃºlva megÃ©rkeztÃ¼nk SÃ¡rkÃ¡nyszigetre. - Na gyerÃ¼nk! - Ã¡llt fel Hablaty. - Ideje megismerkedned a tÃ¶bbiekkel! - Ã©n is felÃ¡lltam Ã©s elindultam utÃ¡na.

3. Az elsÅ‘ repÃ¼lÃ©s

Ahogy sÃ©tÃ¡ltunk az Ã©pÃ¼letek felÃ©, azon gondolkoztam, hogy miÃ©rt nincs itt egyetlenegy fa sem. Az egÃ©sz szigetet csak szÃ¼rke Ã©s fekete kÃ¶vek, kavicsok borÃ-tottÃ¡k. _MÃ¡r Ã©rtem, hogy miÃ©rt HibbantrÃ³l hozzÃ¡k ide a faanyagot. _

MÃ¡r majdnem ott voltunk. Hablaty megÃ¡llt Ã©s rÃ¡m nÃ©zett. - Maradj itt! MindjÃ¡rt szÃ³lok a tÃ¶bbieknek, hogy jÃ¶jjenek ide. - mondta, mire Ã©n bÃ³lintottam. LeÃ¼ltem egy kÅ‘re Ã©s nÃ©ztem, ahogy Hablaty Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nya elmennek, majd a legkÃ¶zelebbi Ã©pÃ¼letet elÃ©rve eltÅ±nnek mÃ¶gÃ¶tte. VillÃ¡m leÃ¼lt mellÃ©m. EgymÃ¡sra nÃ©ztÃ¼nk. Olyan volt a szeme, mint annak a fekete macskÃ¡nak, akit nÃ©ha lÃ¡ttam az utcÃ¡n kÃ³borolni. VillÃ¡m, kicsit hasonlÃ-tott rÃ¡, de tudtam, hogy nem csak mÃ©retben kÃ¼lÃ¶nbÃ¶znek, hanem VillÃ¡m, Ã‰jfÃºria lÃ©vÃ©n nagyon intelligens. Hablaty mondta, hogy az Ã‰jfÃºria a legintelligensebb sÃ¡rkÃ¡ny mind kÃ¶zÃ¼l. RÃ¡mosolyogtam VillÃ¡mra, erre Å‘ is rÃ¡m mosolygott, csak Å‘ Ãºgy, hogy visszahÃºzta a fogait az Ã-nyÃ©be.

VisszajÃ¶tt Hablaty a tÃ¶bbiekkel. VÃ©gignÃ©ztem rajtuk. Mind olyan huszonÃ¶t Ã©ves kora kÃ¶rÃ¼l jÃ¡rhatott. Hablaty mellett volt egy lÃ¡ny, mÃ¶gÃ¶tte egy kÃ©k sÃ¡rkÃ¡ny, akinek nem volt mellsÅ‘ lÃ¡ba, Ãºgy mint az Ã‰jfÃºriÃ¡nak. Gondoltam, hogy neki a mellsÅ‘ lÃ¡ba fejlÅ‘dÃ¶tt szÃ¡rnnyÃ¡. Viszont a szÃ¡rnyian voltak karmok. Nem messze tÅ‘le Ã¡llt egy nagyobb fiÃº, mÃ¶gÃ¶tte egy tÃ¶mzsi testÅ±, kis szÃ¡rnyÃº sÃ¡rkÃ¡ny, akinek a farka, a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nnyal ellentÃ©tben nem volt vÃ©kony, hanem olyan volt, mint egy buzogÃ¡ny.

Volt mÃ©g ott egy mÃ¡sik fiÃº, aki elÃ©ggÃ© izmos volt. Mellette Ã¡llt hatalmas vÃ¶rÃ¶s sÃ¡rkÃ¡ny, akinek a mellsÅ‘ vÃ©gtagja, csak Ãºgy mint a kÃ©k sÃ¡rkÃ¡nynak, szÃ¡rnnyÃ¡ fejlÅ‘dÃ¶tt. Az Å‘ szÃ¡rnyain is voltak karmok. Kicsit hÃ¡trÃ©bb mÃ©g lÃ¡ttam egy kÃ©tfejÅ±, zÃ¶ld sÃ¡rkÃ¡nyt, a nyakukon egy fiÃº Ã©s egy lÃ¡ny Ã¼lt, akik minden bizonnyal ikrek voltak, mert nagyon hasonlÃ-tottak egymÃ¡sra. AbbÃ³l a fejbÅ‘l, amelyiken a lÃ¡ny Ã¼lt, egy kis zÃ¶ld gÃ¡z szivÃ¡rgott ki. Hablaty rÃ¡m mutatott.

- Å• itt GÃ¡lÃ©r, az Ãºj sÃ¡rkÃ¡nylovas! - a lÃ¡ny, aki Hablaty mellett Ã¡llt elÃ©m jÃ¶tt.

- Szia! Ã‰n Asztrid vagyok, Hablaty felesÃ©ge. A sÃ¡rkÃ¡nyom egy SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny, akit ViharbogÃ¡rnak hÃ-vnak. MÃ¡r vÃ¡rtunk tÃ©ged.

EzutÃ¡n odÃ©bb lÃ©pett, majd a nagydarab fÃ©rfi Ã©s Å‘ is bemutatkozott. - Ã‰n HalvÃ©r vagyok. Mindent tudok a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. Hablaty Ã©s Ã©n bÅ‘vÃ-tettÃ¼k ki a SÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©t. Å• itt a sÃ¡rkÃ¡nyom. - mutatott a mÃ¶gÃ¶tte fekvÅ‘ szÃ¡rnyas hÃ¼llÅ‘re - Egy Gronkel. BÃ¼tyÃ¶k a neve.

Majd jÃ¶tt az izmos viking. - Ã‰n TakonypÃ³c vagyok - neve hallatÃ¡n majdnem hangosan elnevettem magam. MÃ¡r megtapasztaltam, hogy elÃ©g fura nevek vannak ebben a vilÃ¡gban, de ez a nÃ©v, mÃ©g Ã-gy is nevetsÃ©ges. - IgazÃ¡bÃ³l utÃ¡ltam Hablatyot Ã©s Ã©n akartam a fÅ‘nÃ¶k lenni, de vÃ©gÃ¼l barÃ¡tok lettÃ¼nk.

- MÃ¡r tÃ-z Ã©ve azok vagyunk TakonypÃ³c! - szÃ³lt kÃ¶zbe Hablaty.

- Nem! Egy ideig nem barÃ¡tkoztam meg azzal a gondolattal, hogy te vagy az iskola fÅ‘nÃ¶ke, de miutÃ¡n feloldottad a mÃ¡sodik felfÃ¼ggesztÃ©semet hat Ã©ve, akkor lettÃ¼nk igazÃ¡n barÃ¡tok. - fordult TakonypÃ³c Hablatyhoz, majd visszanÃ©zett rÃ¡m. - AmÃºgy az Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyom egy SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g, akit KampÃ³nak hÃ-vnak.

TehÃ¡t, akkor ti elÃ©g sokat ellensÃ©geskedtetek. - Ã¡llapÃ-tottam meg. - TudjÃ¡tok, amikor elÅ‘szÃ¶r talÃ¡lkoztam a mostani legjobb barÃ¡tommal, akkor az elsÅ‘ kÃ¶zÃ¶s Ã©vÃ¼nkben az iskolÃ¡ban rosszban voltunk, de vÃ©gÃ¼l rÃ¡jÃ¶ttÃ¼nk, hogy sokban hasonlÃ-tunk Ã©s most mÃ¡r lassan tÃ-z Ã©ve vagyunk legjobb barÃ¡tok. - mikÃ¶zben beszÃ©ltem, eszembe jutottak a szÃ©p idÅ‘k, amit legjobb barÃ¡tommal, Vetorral tÃ¶ltÃ¶ttem.

- NÃ¡latok is van iskola? Milyen? Mit tanultok? - kÃ©rdezte Asztrid meglepetten.

- Majd kÃ©sÅ‘bb mesÃ©lek nektek is arrÃ³l a vilÃ¡grÃ³l, amirÅ‘l jÃ¶ttem Ã©s amirÅ‘l Hablatynak mÃ¡r mesÃ©ltem.**
>

VillÃ¡m odament Hablatyhoz Ã©s mondott neki valamit. Majd Hablaty hozzÃ¡m fordult.

- VillÃ¡m azt mondta, hogy szeretnÃ©, ha Å‘ lenne a legjobb barÃ¡tod, illetve, hogy sokat akar veled repÃ¼lni, meg veled egyÃ¼tt szeretnÃ© megmenteni a tÃ¶bbi Ã‰jfÃºriÃ¡t. VillÃ¡m rÃ¡m nÃ©zett, Ã©n is rÃ¡.

- MÃ¡r alig vÃ¡rom, hogy megmentsÃ¼k Ã©s megismerhessem a csalÃ¡dod tÃ¶bbi tagjÃ¡t. - a sÃ¡rkÃ¡nyom rÃ¡m nÃ©zett Ã©s elmosolyodott.

- Hova tÅ±ntek az ikrek? - kÃ©rdezte Asztrid. - Az elÅ‘bb mÃ©g itt voltak.

- Biztos elmentek valahova robbantani. - legyintett TakonypÃ³c. Tudod milyenek.

- Az ikrek voltak azon a kÃ©tfejÅ± sÃ¡rkÃ¡nyon? - kÃ©rdeztem, bÃ¡r tudtam, hogy a vÃ¡lasz egyÃ©rtelmÅ±.

- Igen. - vÃ¡laszolta Asztrid - A lÃ¡nyt KÅ‘fejnek hÃ-vjÃ¡k Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t BÃ¶ffnek, afiÃºt Fafejnek, a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t pedig TÃ¶ffnek.

- Nos... - szÃ³lalt meg Hablaty. - menjÃ¼nk vissza Hibbantra Ã©s akkor elkezdheted a tanulÃ¡st. ElÅ‘szÃ¶r megtanulsz VillÃ¡mon repÃ¼lni. De mivel ki tudja milyen sÃ¡rkÃ¡nnyal fogsz Ã¶sszefutni mÃ©g, Ã-gy megtanÃ-tunk mindent a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban. ApropÃ³, van egy meglepetÃ©sem szÃ¡modra, ha visszaÃ©rtÃ¼nk, majd megkapod. Te hajÃ³val mÃ©sz a tÃ¶bbiekkel, Ã-gy elmondhatod nekik is amit akartÃ¡l, mÃ-g Ã©n a sÃ¡rkÃ¡nyokkal megyek. Ott talÃ¡lkozunk. Az ikrek meg... majd jÃ¶nnek valamikor. - mondta Ã©s el is indult a tÃ¶bbiek sÃ¡rkÃ¡nyaival egyÃ¼tt.

FelszÃ¡lltunk a hajÃ³ra Ã©s elindultunk mi is. Ãštközben elmesÃ©ltem mindent, amit Hablatynak is a vilÃ¡grÃ³l, ahonnan jÃ¶ttem.

KikÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk Hibbanton. Hablaty vÃ¡rt rÃ¡m Fogatlannal Ã©s VillÃ¡mmal. VillÃ¡m hÃ¡tÃ¡n volt egy bÅ‘r valami.

- MeglepetÃ©s! - mondta elÃ©g hangosan Hablaty. - MielÅ‘tt VillÃ¡mot elkÃ¼ldtÃ¼k volna, hogy hozza el a lovasÃ¡t, Ã©n varrtam egy nyerget. HasonlÃ³, mint ami Fogatlanon van.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! - mondtam meglepetten. - HÃ© Pajti! MegyÃ¼nk egy kÃ¶rt. - lelkesen bÃ³lintott, majd felugrottam a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s elindultunk. MÃ©g hallottam, ahogy Hablaty utÃ¡nunk kiÃ¡lt, hogy Ã³vatosan.

Ã‰letemben most repÃ¼ltem elÅ‘szÃ¶r. Otthon mindig is akartam repÃ¼lni, de repÃ¼lÅ‘vel. Sosem szÃ¡mÃ-tottam arra, hogy egyszer egy olyan lÃ©nyen fogok repÃ¼lni, ami nÃ¡lunk nem is lÃ©tezik, csak a kÃ©pzeletben. GyÃ¶nyÃ¶rÅ± volt! A felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt szÃ¡rnyaltunk. Volt, hogy fÃ¶lÃ©jÃ¼k emelkedtÃ¼nk, de hamar lejjebb kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gtem VillÃ¡mot, mert nem igazÃ¡n bÃ-rtam a hirtelen levegÅ‘ Ã©s nyomÃ¡svÃ¡ltozÃ¡st. LegalÃ¡bb fÃ©lÃ³rÃ¡n Ã¡t repÃ¼ltÃ¼nk Hibbant kÃ¶rÃ¼l, mikor hirtelen elkapott minket egy nagyobb szÃ©llÃ¶ket Ã©s Ã©n leestem VillÃ¡mrÃ³l, elkezdtem zuhanni.

- Ne! Ne! Ne! VillÃ¡m! Ments meg! - VillÃ¡m megprÃ³bÃ¡lt beÃ©rni, de tÃºl gyorsan zuhantam. Becsuktam a szemem Ã©s vÃ¡rtam a becsapÃ³dÃ¡st.

De ez nem tÃ¶rtÃ©nt meg. Kinyitottam a szemem Ã©s lÃ¡ttam, hogy VillÃ¡m a mellsÅ‘ mancsÃ¡val repÃ¼l velem, Ãºgy, mint amikor elrabolt. LeszÃ¡lltunk Hibbantra. Hablaty Ã©s Fogatlan rohant oda hozzÃ¡m.

- Odinnak hÃ¡la, hogy semmi bajod. MÃ©g jÃ³, hogy Ã‰jfÃºriÃ¡n utaztÃ¡l, mert kÃ¼lÃ¶nben nem biztos, hogy tÃºlÃ©lted volna. Mindenesetre csinÃ¡lok neked is egy olyan tartÃ³t, ami nekem is van. Ã•gy tÃ¶bbszÃ¶r nem fogsz leesni VillÃ¡mrÃ³l, csak ha direkt akarsz leugrani rÃ³la.

- Nagyon megijedtem! Nem hittem volna, hogy tÃºlÃ©lem.

VillÃ¡m mondott valamit Hablatynak.

- Azt mondta, hogy ne becsÃ¼ld le a kÃ©pessÃ©geit, illetve, hogy

legkÃ¶zelebb jobban kapaszkodj! BÃ¡r nem voltÃ¡l rossz. - erre elmosolyodtam.

- Ã‰s most mit csinÃ¡ljunk? - kÃ©rdeztem Hablatyot.

- Most szerintem hazamegyÃ¼nk. Ma mÃ¡r kÃ©sÅ‘ van. NÃ¡lunk alhattok. Holnap elmegyÃ¼nk az arÃ©nÃ¡ba Ã©s elkezdjÃ¼k az oktatÃ¡sodat sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, illetve gyakorolsz VillÃ¡mmal.

Mivel ma nagyon elfÃ¡radtam, Ã-gy hÃ¡lÃ¡san bÃ³lintottam Ã©s elindultunk Hablaty hÃ¡za felÃ©. _BÃ¡rcsak megmutathatnÃ¡m mindezt anyÃ¡mnak, Ã¶csÃ©mnek, vagy Vetornak! MegprÃ³bÃ¡lok minÃ©l hamarabb megtanulni mindent, amit kell, hogy hamarabb legyen vÃ©ge ennek az egÃ©sznek. Elismerem, nagyon jÃ³ ez a hely, de van egy kis honvÃ¡gyam is._

4. ElsÅ‘ nap az iskolÃ¡ban

Hablaty rÃ©gi szobÃ¡jÃ¡ban aludtunk, Å‘ pedig ValkÃ¡val a fÃ¶ldszinten. Az Ã¡gy nem volt nagyon kÃ©nyelmes, de Ã¶rÃ¼ltem, hogy legalÃ¡bb nekem nem egy sziklÃ¡n kell aludnom, mint VillÃ¡mnak. Lehet, hogy neki kÃ©nyelmes, de nekem nem. Hablaty azt mondta, hogy korÃ¡n kelÃ¼nk Ã©s kÃ¶rbevezet a faluban, mielÅ‘tt az arÃ©nÃ¡ba megyÃ¼nk. Ennek Ã¶rÃ¼ltem, ugyanis kÃ-vÃ¡ncsi voltam a falura.

Reggel valami bÃ¼dÃ¶s halszagra Ã©bredtem. Kinyitottam a szemem Ã©s VillÃ¡m szemeit lÃ¡ttam meg elÅ‘szÃ¶r. FÃ©lrelÃ¶ktem a fejÃ©t Ã©s morogva elfordultam tÅ‘le. _Ez aztÃ¡n az Ã¶tletes Ã©bresztÅ‘. A kollÃ©giumban mindenki felÃ©bredne rÃ¡, annyi biztos._

Hirtelen Fogatlan rontott be a szobÃ¡ba mÃ¶gÃ¶tte pedig Hablaty.

- MÃ©g Ã¡gyban vagy? GyerÃ¼nk! Felkelni! Sok dolgunk lesz ma! - mondta kicsit hangosan. Amikor otthon Ã-gy keltett anyÃ¡m, akkor Ã¡ltalÃ¡ban mÃ©rges volt, hogy mÃ©g mindig hÃºzom a lÃ³bÅ‘rt, de Hablaty hangja nem tÅ±nt mÃ©rgesnek.

- Nem alhatok mÃ©g egy pÃ¡r percet? Vagy Ã³rÃ¡t? - kÃ©rdeztem fÃ©lig Ã¡sÃ-tva.

Ãšgy tÅ±nik, hogy VillÃ¡m Ã©s Fogatlan is Ãºgy gondolta, hogy azonnal fel kell kelnem, ugyanis mindkÃ©t oldalrÃ³l elkezdtek rÃ¡m lehelni. Egy halszagÃº sÃ¡rkÃ¡nylehelet is rÃ©mes, de KETTÅ•... Azonnal felugrottam Ã©s kezdtem el Ã¶ltÃ¶zkÃ¶dni, mikÃ¶zben magamban kÃ¡romkodtam.

- Minden reggel ilyen lesz? - kÃ©rdeztem bosszÃºsan, mire a sÃ¡rkÃ¡nyok felnevettek.

- Csak amikor nem akarsz felkelni. - nevetett Hablaty is.

Felvettem Hablaty egyik rÃ©gi ruhÃ¡jÃ¡t. Kicsit furcsÃ¡lltam, hogy neki rÃ©gebben csak ez a ruhÃ¡ja volt, vagyis igazÃ¡bÃ³l kettÅ‘ ilyen. LementÃ¼nk Ã©s reggeliztÃ¼nk. Ã‰n halat ettem kenyÃ©rrel Ã©s jaktejet ittam. MÃ©g sosem ettem ezelÅ‘tt tengeri halat. Az Ã©desvÃ-ziek, mint pÃ©ldÃ¡ul a dÃ©vÃ©rkeszeget, a szÃ¼rke harcsÃ¡t, vagy a pontyot nagyon szeretem, de a sÃ³s vÃ-zi hal is finomnak bizonyult. MÃ©g a kenyÃ©r is jobban Ã-zlett az otthoninÃ¡l. A jaktej

meg... nos... elÃ©g furcsa volt nekem, de azÃ©rt nem volt rossz.

- GÃ¡lÃ©r! Mondtam, hogy kÃ¼ldhetsz egy levelet anyukÃ¡dnak. Akarsz? De csak ha egy mÃ¡sik tÃ¶rtÃ©netet mondasz, nem pedig azt ami valÃ³ban tÃ¶rtÃ©nt. - nÃ©zett rÃ¡m Valka Ã©n pedig elgondolkodva nÃ©ztem a tÃ¼zet. _MÃ©gis mit Ã-rjak akkor. Sokan mondtÃ¡k mÃ¡r, hogy a fantÃ¡ziÃ¡m elÃ©ggÃ© kiemelkedÅ‘, de nem elÃ©g ahhoz, hogy ezt mindet megmagyarÃ¡zzam teljesen mÃ¡skÃ©pp. _De vÃ©gÃ¼l bÃ³lintottam. Valka adott egy lapot Ã©s egy ceruzÃ¡t, vagyis ehhez hasonlÃ-tottam, ugyanis csak egy kis bot volt, aminek a vÃ©gÃ©hez egy darab szenet kÃ¶tÃ¶ztek.

KÃ©rtem egy mÃ¡sik lapot is, hogy kicsit gyakoroljak ezzel Ã-rni, mert Ãºgy gondoltam, hogy nem lesz olyan kÃ¶nnyÅ± elsÅ‘re. NÃ©hÃ¡ny perc mÃºlva mÃ¡r sikerÃ¼lt Ãºgy Ã-rnom, hogy azt mÃ¡s is el tudta olvasni. EzutÃ¡n majdnem fÃ©l Ã³rÃ¡ba telt mire megÅ-rtam a levelet. Odaadtam ValkÃ¡nak, aki egy kis sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡bÃ¡hoz kÃ¶tÃ¶zte majd kÃ¶zÃ¶lte vele az Ãºti cÃ©ljÃ¡t. EzutÃ¡n a kis lÃ©ny felrÃ¶ppent Ã©s eltÅ±nt szem elÅ‘l.

- Lenne hÃ¡rom kÃ©rdÃ©sem. MifÃ©le sÃ¡rkÃ¡ny ez? Hogyan jut el az Ã©n otthonomhoz? Nem fogjÃ¡k Ã©szrevenni? - kÃ©rdeztem meglepetten.

- Ez egy Rettenetes RÃ©m, majd idÅ‘vel rÃ³la is tanulni fogsz. Ezeknek a sÃ¡rkÃ¡nyoknak van egy olyan kÃ©pessÃ©gÃ¼k, hogy bÃ¡rhova eljutnak, ahova csak akarnak, vagy jelen esetben ahova kÃ©rtem, hogy vigye el ezt a levelet. Ne aggÃ³dj nem fog lebukni, mert nagyon jÃ³l rejtÅ‘zkÃ¶dik. - mondta Hablaty anyja nyugodt hangon.

MiutÃ¡n megreggeliztÃ¼nk Valka elindult egy sÃ¡rkÃ¡nyhoz majd rÃ¡Ã¡llt a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s elment. A sÃ¡rkÃ¡ny kicsit mÃ¡s volt mint a tÃ¶bbi, ugyanis lÃ¡ttam, hogy nÃ©gy szÃ¡rnya van.

- Ez lenne Valka sÃ¡rkÃ¡nya? NÃ©gy szÃ¡rnya van? MondanÃ¡l rÃ³la nÃ©hÃ¡ny dolgot? - kÃ©rdeztem Hablatyot, mikÃ¶zben elindultunk. A kÃ©t Ã©jfÃºria mÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk sÃ©tÃ¡lt.

- Nos GÃ¡lÃ©r! ElÅ‘szÃ¶r is elviszlek a kovÃ¡csmÅ±helybe, vagyis igazÃ¡bÃ³l mÃ¡r kovÃ¡csmÅ±hely Ã©s nyeregkÃ©szÃ-tÅ‘ is.

- Rendben van. - mondtam.

Csendben sÃ©tÃ¡ltunk a faluban. Azon gondolkoztam, hogy mi lehet otthon? _AnyÃ¡m hogyan viseli ezt az egÃ©szet? MÃ©g talÃ¡n a testvÃ©remnek is hiÃ¡nyzok. Ã‰s mi lesz majd az iskolÃ¡val? HiÃ¡ba tetszik ez a hely, mÃ©g akkor is... honvÃ¡gyam van. HiÃ¡nyzik a csalÃ¡dom, a barÃ¡taim a kollÃ©giumbÃ³l, az osztÃ¡lytÃ¡rsaim annyira nem, mert az osztÃ¡lyban nem volt egyetlen barÃ¡tom sem._

NÃ©hÃ¡ny perc mÃºlva mÃ¡r a kovÃ¡csmÅ±helynÃ©l voltunk. VÃ©gignÃ©ztem az Ã©pÃ¼leten. Nagy volt a tÃ¶bbi Ã©pÃ¼lethez kÃ©pest.

- HÃ¡nyan dolgoznak itt? - kÃ©rdeztem Hablatyot, de a vÃ¡laszt mÃ¡stÃ³l hallottam.

- Csak egy pÃ¡ran. De Ã©pp elegen ahhoz, hogy teljesÃ-teni tudjuk az emberek kÃ©rÃ©seit. - lÃ©pett elÅ‘ egy nagydarab ember akinek a bal keze helyett mÅ±kÃ©z volt. De a jobb lÃ¡ba helyÃ©n is csak egy bot volt.

- GÃ¡lÃ©r Å‘ itt BÃ©lhangos. A falu egyetlen kovÃ¡csa. - mutatta be a kovÃ¡csmester Hablaty. Ã‰n kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem a mÅ±kÃ©zre. NyilvÃ¡n feltÅ±nt neki, mert mÃ©g mielÅ‘tt megkÃ©rdeztem volna mÃ¡r vÃ¡laszolt is.

- A kezemet Ã©s a lÃ¡bamat is sÃ¡rkÃ¡nyportyÃ¡n harapta le egy SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g. Nem volt egy kellemes Ã©rzÃ©s. De ez mÃ©g azelÅ‘tt volt, hogy Hablaty megszÃ¼letett volna.

- Majd mesÃ©lhetnÃ©l neki, hogy milyen volt, amikor hÃ¡borÃºztunk a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. Ã‰n nem sokat mondtam neki. Csak azt az estÃ©t tÃ-z Ã©vvel ezelÅ‘ttrÅ‘l, amikor lelÅ‘ttem Fogatlant. - nÃ©zett az emlÃ-tett Ã©jfÃºriÃ¡ra Hablaty.

- Rendben van, de most mennem. Sok dolgom van. - indult vissza BÃ©lhangos a mÅ±helybe.

Hablaty mÃ©g elvitt a kikÃ¶tÅ‘be, a sÃ¡rkÃ¡nyverseny nÃ©zÅ‘tÃ©rre Ã©s mÃ©g nÃ©hÃ¡ny helyre, Ã©s ott mondott rÃ³la egy-kÃ©t dolgot. Mikor vÃ©geztÃ¼nk, az arÃ©nÃ¡ba mentÃ¼nk. MeglepÅ‘dtem, hogy csak Asztrid van ott. MegkÃ©rdeztem tÅ‘le, hogy hol vannak a tÃ¶bbiek.

- Nos GÃ¡lÃ©r, Ã-gy hÃ-vnak igaz? - bÃ³lintottam. - OkÃ©. Nem tudom, hogy Hablaty mondta-e, de ma kettÅ‘nkkel fogsz gyakorolni.

- Rendben, de mielÅ‘tt mÃ©g elkezdenÃ©nk, elmondanÃ¡tok, hogy mit is kÃ©ne nekem tanulnom?

- Nos... AttÃ³l, hogy Ã‰jfÃºrialovas vagy, mÃ©g a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l is meg kell tanulnod amit csak lehet, mert ki tudja, hogy melyekkel lesz dolgod a kÃ©sÅ‘bbiekben. De azÃ©rt az Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l is meg kell tanulnod mindent amit tudunk.

- Hablaty! Annyit valamit mÃ©g nem Ã©rtek. Azt mondtad, hogy tudsz beszÃ©lni a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, de azt is mondtad, hogy mÃ©g sokat kell tanulnod rÃ³luk. Ezt nem Ã©rtem.

- Fogatlan azt mondta, hogy vannak dolgok, amiket nem mondhat el csak kÃ©sÅ‘bb, vagy megtapasztalom egyszer. Tudom, hogy mÃ©g egy milliÃ³ kÃ©rdÃ©sed lenne, de kÃ©rlek, hogy kÃ©sÅ‘bb tedd fel Ã©s ne az Ã¶sszeset egyszerre. IdÅ‘vel sok mindent megtanulsz majd. De elÃ©g a beszÃ©dbÅ‘l. Ideje elkezdeni a tanulÃ¡st. Nos elÅ‘szÃ¶r is mire emlÃ©kszel abbÃ³l amit mondtam az Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l?

- Az Ã©jszakÃ¡ban lÃ¡thatatlan, a lÃ¶vÃ©s elÅ‘tt egy kÃ¼lÃ¶nleges hangot hallat. PlazmabombÃ¡t lÅ‘ ki, ami felrobban. Å• a legintelligensebb az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡nyfaj kÃ¶zÃ¼l Ã©s neki van a testÃ©hez viszonyÃ-tva a legnagyobb szÃ¡rnyfesztÃ¡volsÃ¡ga. A kedvenc Ã©tele a hal. BÃ¡rmilyen halat megeszik. Ennyit tudok rÃ³luk.

- HÃ¡t... elsÅ‘re nem rossz, de van egy halfaj amit nem szeret, sÅ‘t szinte egyik sÃ¡rkÃ¡ny sem szereti. Melyik ez?

- Nem tudom, talÃ¡n a... nem, nem tudom.

- Az angolna. A sÃ¡rkÃ¡nyok utÃ¡ljÃ¡k az angolnÃ¡t, kivÃ©ve nÃ©hÃ¡nyat.

VÃ¡ratlanul megszÃ³lalt egy kÃ¼rt. Megijedtem, mert nem tudtam, hogy ez minek a jele. RemÃ©ltem, hogy nem annak, hogy valaki megtÃ¡madott

minket.

- Egy vÃ¡ratlan hajÃ³ Ã©rkezik a kikÃ¶tÅ‘be. Nekem mennem kell. Asztrid maradj itt Ã©s tanÃ-tsd meg GÃ¡lÃ©rnak, amit a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l tudni kell. KÃ©sÅ‘bb jÃ¶vÃ¶k. - ezzel elment az Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡val. NÃ©gyen maradtunk.

- Nos, akkor vÃ¡gjunk is vele elÅ‘szÃ¶r is bemutatom az Ã©n SiklÃ³mat. ViharbogÃ¡rnak hÃ-vjÃ¡k. Å• egy nÅ‘stÃ©ny sÃ¡rkÃ¡ny.

- Megsimogathatom? Ha szabad.

- Persze. Nyugodtan. De elÅ‘bb elmondom, hogy ha egy vad SiklÃ³val talÃ¡lkoznÃ¡l, akkor mit kell tenned. ElÅ‘szÃ¶r is lassan Ã©s Ã³vatosan kÃ¶zelÃ-tsd meg. Amikor kÃ¶zel Ã©rsz hozzÃ¡ hagyd, hogy megszagoljon. A kezeddel prÃ³bÃ¡ld meg megÃ©rinteni a farkÃ¡t, de ezt is lassan csinÃ¡ld, Ã-gy Ã©rezteted vele, hogy nem akarod bÃ¡ntani. Ha jÃ³l csinÃ¡lod, akkor le fogja engedni a tÃ¼skÃ©it mielÅ‘tt mÃ©g hozzÃ¡Ã©rnÃ©l. Ha ez megvolt, akkor nyert Ã¼gyed van. PrÃ³bÃ¡ld meg. Most megkÃ©rtem Viharbogarat, hogy ne lÅ‘jjÃ¶n meg tÃ¼skÃ©vel, de ha egy vad sÃ¡rkÃ¡nnyal kerÃ¼lnÃ©l szembe, akkor viszont nem hibÃ¡zhatsz, mert ha tÃºl is Ã©lnÃ©d azt, hogy belÃ©d fÃºrÃ³dik, akkor a mÃ©regbe halnÃ¡l bele.

KÃ¶vettem a vikinglÃ¡ny utasÃ-tÃ¡sait Ã©s sikerrel jÃ¡rtam. Nagyon boldog voltam. EzutÃ¡n ViharbogÃ¡r mondott valamit a lovasÃ¡nak.

- ViharbogÃ¡r azt mondja, hogy nem rossz, de legkÃ¶zelebb jobban Ã©reztesd, hogy nem akarod bÃ¡ntani, mert Ã-gy nem minden SiklÃ³nÃ¡l lenne esÃ©lyed.

Boldog voltam Asztrid, vagyis igazÃ¡bÃ³l a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny szavai hallatÃ¡n. A tovÃ¡bbiakban a nap nagy rÃ©sze azzal telt, hogy megtanuljak egy csomÃ³ mindent a SiklÃ³krÃ³l. Elmondta, hogy nekik van a legforrÃ³bb tÃ¼zÃ¼k. IgazÃ¡bÃ³l, ha csak a lÃ¶vÃ©s hÅ‘mÃ©rsÃ©kletÃ©t nÃ©znÃ©nk, akkor az Ã‰jfÃºria nyerne, mert neki legalÃ¡bb mÃ¡sfÃ©lszer olyan forrÃ³ a lÃ¶vÃ©se, mint a SiklÃ³knak, de mivel Å‘ nem tÃ¼zet, hanem inkÃ¡bb valami plazma Ã¡llapotÃº valamit lÅ‘.

Napnyugta elÅ‘tt nem sokkal visszajÃ¶tt Hablaty. Azt mondta, hogy valami Ãºj tÃ¶rzs jÃ¶tt Ã©s bÃ©keszerzÅ‘dÃ©st kÃ¶tÃ¶ttek. Asztriddal vÃ¡ltott nÃ©hÃ¡ny szÃ³t nÃ©gyszemkÃ¶zt. VÃ©gÃ¼l odajÃ¶ttek hozzÃ¡m Ã©s Ã-gy szÃ³lt Asztrid:

- Nagyon jÃ³l haladtÃ¡l. Ma mÃ¡r kÃ©sÅ‘ van Ã©s elfÃ¡radhattÃ¡l. ElnÃ©zÃ©sedet kÃ©rem, hogy nem voltam itt. A holnapi napot nagy rÃ©szben azzal fogod tÃ¶lteni, hogy gyakorolsz VillÃ¡mmal. Ez pedig azt jelenti, hogy Ãºjra repÃ¼lni fogtok. CsinÃ¡ltam az Å‘ nyergÃ©re is egy biztonsÃ¡gi Ã¶vet. Illetve mÃ©g holnap megprÃ³bÃ¡lkozol egy vad SiklÃ³val is. Persze csak akkor, ha Asztrid Ã©s ViharbogÃ¡r is Ãºgy gondolja, hogy kÃ©szen Ã¡llsz-e arra, hogy teszteljÃ¼nk. Na induljunk GÃ¡lÃ©r.

- Biztos jÃ³ Ã¶tlet, hogy megint repÃ¼lÃ¼nk. Ãšgy Ã©rtem, hogy az elÅ‘zÅ‘ repÃ¼lÃ©s elÃ©ggÃ©... nos hÃ¡t tudod. - olyan kÃ©pet vÃ¡gtam, mint aki a kellemetlensÃ©grÅ‘l beszÃ©lt.

- Ne aggÃ³dj! - nyugtatott Hablaty. - Most szÃ©p lassan kezdetek neki Ã©s most mÃ¡r van biztonsÃ¡gi Ã¶ved, Ã-gy nem fogsz vÃ©letlenÃ¼l

leesni rÃ³la. Ã•gy mÃ¡r bevÃ¡llalod?

Kicsit gondolkodtam, de vÃ©gÃ¼l bÃ³lintottam.

* * *

><p>Otthon nÃ©hÃ¡ny Ã³rÃ¡val GÃ¡lÃ©r eltÅ±nÃ©sÃ©ve utÃ¡n az anyja sÃ-rva Ã¼ldÃ¶gÃ©lt otthon. VÃ¡ratlanul kopogÃ¡st hallott. Zokogva nyitott ajtÃ³t. Nem lÃ¡tott senkit csak egy papÃ-rt a lÃ¡btÃ¶rlÅ‘n. Felvette, majd bement a hÃ¡zba. LeÃ¼lt az asztalhoz Ã©s elkezdte olvasni.<p>

Figyelj anya!

_Ne aggÃ³dj miattam. BiztonsÃ¡gban vagyok egy jÃ³ helyen. Sajnos nem mondhatok el mindent. Nem tudom, hogy mikor fogok hazamenni. Lehet, hogy pÃ¡r nap mÃºlva, de lehet, hogy csak Ã©vekkel kÃ©sÅ‘bb. Ha Augusztus 20.-ig nem tÃ©rnÃ©k haza akkor Ã-rass ki az iskolÃ¡bÃ³l. Ha bÃ¡rmelyik barÃ¡tom is kÃ©rdeznÃ©, hogy rÃ¡Ã©rek-e, akkor mond neki, hogy mÃ¡s dolgom van, illetve ha hÃ-vnÃ¡nak ne vedd fel. Ha bÃ¡rki kÃ©rdeznÃ© mondd, hogy tÃ¶nkrement a telefonom. Meg talÃ¡lj ki hasonlÃ³ vÃ¡laszokat minden mÃ¡s kÃ©rdÃ©sre, amit velem kapcsolatban tesznek fel. BÃ-zz bennem kÃ©rlek! Egyszer majd hazamegyek. Addig is Ã©rezzÃ©tek jÃ³l magatokat Ã©s felejtsetek el.
KÃ©rlek!_

Szeretettel: GÃ¡lÃ©r, a fiad

KÃ¶nnyes szemmel hajtotta Ã¶ssze a levelet. Nem Ã©rtette ezt az egÃ©szet. De mÃ©gis bÃ-zott a fiÃ¡ban. Persze ez nem jelenti azt, hogy feladja.

5. Egy csodÃ¡latos Ã©rzÃ©s: A repÃ¼lÃ©s

**SajnÃ¡lom, hogy eddig kellett vÃ¡rni az Ãºj rÃ©szre, de hÃ©tkÃ¶znap nem Ã©rtem rÃ¡, hÃ©tvÃ©gÃ©re pedig mindig szerveztek valamit. **

* * *

><p>Ã‰ppen befekÃ¼dtem az Ã¡gyamba, mikor kopogtak az ajtÃ³n. EzutÃ¡n belÃ©pett Hablaty VillÃ¡mra nÃ©zett, majd rÃ¡m.<p>

- BocsÃ¡nat a zavarÃ¡sÃ©rt, csak azon gondolkoztam, hogy egyÃ¼tt kÃ©ne beosztanunk a napirendedet. - leÃ¼lt az Ã¡gyra.

- Ezt hogy Ã©rted? MegbeszÃ©ltÃ¼k, hogy mi lesz holnap. - nÃ©ztem rÃ¡ kÃ©rdÅ‘n.

- Ãšgy Ã©rtem, hogy beosztjuk, hogy pÃ©ldÃ¡ul meddig repÃ¼lsz VillÃ¡mmal, utÃ¡na meddig gyakorolsz az arÃ©nÃ¡ban Ã©s Ã-gy tovÃ¡bb. Minden este megbeszÃ©lnÃ©nk a holnapot.

- Rendben. Nos Ã©s mit gondolsz, hogyan osszuk be holnap a tanulÃ¡si idÅ‘met?

UtÃ¡ltam amikor az iskolÃ¡ban csinÃ¡ltak valami kÃ¶telezÅ‘ programot, ami estig tartott Ã©s nem volt szabadidÅ‘m, pedig szÃ-vesen szÃ³rakoztam a szobatÃ¡rsaimmal a kollÃ©giumban. Sokszor jÃ¡tszottunk valamit szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pen, tÃ¡rsasjÃ¡tÃ©koztunk, vagy kÃ¡rtyÃ¡ztunk.

SzÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pen Ã¡ltalÃ¡ban Ã©n nyertem, Karov (egyik kollÃ©giumi szobatÃ¡rsam) viszont olyan jÃ³l tÃ¡rsasozott, hogy esÃ©lyÃ¼nk sem volt ellene. Sokfajta tÃ¡rsasjÃ¡tÃ©kot hoztunk Ã©s szinte az Ã¶sszesben elvert engem Ã©s Valor (mÃ¡sik szobatÃ¡rsam) barÃ¡tomat. A kÃ¡rtya pedig a szerencsÃ©n fÃ¼ggÃ¶tt.

Kicsit elszomorodtam ezeken az emlÃ©keken, mert tudom, hogy egy ideig, vagy soha tÃ¶bbÃ© nem lÃ¡tom Ã‘ket. Ezt Hablaty is Ã©szrevette, mert megkÃ©rdezte:

- Valami bÃ¡nt? Nekem nyugodtan elmondhatod.

- Csak hiÃ¡nyoznak a csalÃ¡dom, a barÃ¡taim. - mÃ¡r majdnem sÃ-rva fakadtam.

VillÃ¡m odasÃ©tÃ¡lt hozzÃ¡m Ã©s hozzÃ¡m dÃ¶rgÃ¶lte a fejÃ©t, mikÃ¶zben macskadorombolÃ¡shoz hasonlÃ³ hangot hallatott. Ã‰n elmosolyodtam, majd elkezdtem simogatni a fejÃ©t. MÃ¡r simogattam hÃ¼llÅ‘t korÃ¡bban. A sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘r nagyon hasonlÃ-tott azoknak a kÃ-gyÃ³knak a bÅ‘rÃ©hez, amelyeket Ã¡llatkertekben lÃ¡ttam. Olyan jÃ³ volt, amikor a nyakunkba lehetett venni az egyik, nem veszÃ©lyes kÃ-gyÃ³t. AnyukÃ¡m majdnem elÃ¡jult ezÃ©rt apukÃ¡m fotÃ³zott. Szeretem ezeket a fÃ©nykÃ©peket nÃ©zegetni, mert emlÃ©keztetnek azokra a boldog Ã©vekre, amikor a csalÃ¡dom mÃ©g egyÃ¼tt Ã©lt. A sÃ¡rkÃ¡ny morgott, de nem haragjÃ¡ban, hanem inkÃ¡bb olyan volt, mintha mondott volna valamit.

- Azt mondja, hogy sajnÃ¡lja, hogy elvett a csalÃ¡dodtÃ³l, de tÃ©ged talÃ¡lt a legmegfelelÅ‘bbnek az Ã¶sszes ember kÃ¶zÃ¼l. Szeret tÃ©ged. Ne feledd, hogy mindig megbÃ-zhatsz benne, neki bÃ¡rmit elmondhatsz, megprÃ³bÃ¡l tÃ©ged megÃ©rteni Ã©s elfogadja a dÃ¶ntÃ©seid, nÃ©zeteid. De cserÃ©be ezt neked is meg kell tenned szÃ¡mÃ¡ra, hiszen ilyen az igazi barÃ¡tsÃ¡g. - mosolygott rÃ¡m Hablaty is.

- Ahonnan Ã©n jÃ¶ttem, ott is ez a barÃ¡tsÃ¡g lÃ©nyege elvben, de gyakorlatban nem igazÃ¡n. IgazÃ¡bÃ³l Ã©n Ã©s a barÃ¡taim nÃ©ha viccbÅ‘l szÃ-vatjuk egymÃ¡st, de ha baj van kitartunk egymÃ¡s mellett. Viszont voltak olyan barÃ¡taim is, akik kicsit mÃ¡skÃ©nt gondoltÃ¡k ezt a barÃ¡t dolgot, Ã©s inkÃ¡bb mÃ¡r nem is barÃ¡tnak szÃ¡mÃ-tottam nekik, hanem inkÃ¡bb egy alsÃ³bbrendÅ± bandatagnak.

Ã•sÃ-tottam egyet.

- Na jÃ³, majd holnap folytatjuk ezt a beszÃ©lgetÃ©st, de most tÃ¡rgyaljuk meg a holnapi idÅ‘beosztÃ¡sodat. Felvetek egy javaslatot Ã©s aztÃ¡n, ha akarsz valamelyiken vÃ¡ltoztatni, akkor szÃ³ljÃ¡l Ã©s megbeszÃ©ljÃ¼k. - Hablaty hangjÃ¡ban is lehetett hallani, hogy fÃ¡radt, de nem csodÃ¡lom, egy fÅ‘nÃ¶knek sok feladata van.

- OkÃ©.

- Napkeltekor kelsz. DÃ©lig VillÃ¡mon repÃ¼lsz. EbÃ©d utÃ¡n az arÃ©nÃ¡ban tanulsz Ã©s gyakorolsz egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyfajjal, aztÃ¡n estig VillÃ¡mmal leszel, mÃ©g jobban Ã¶sszebarÃ¡tkoztok. Ezalatt bÃ¡rmilyen kÃ¶zÃ¶s programotok lehet. Elmentek repÃ¼lni valahova, sÃ©tÃ¡lgattok a faluban, elmehetsz az arÃ©nÃ¡ba gyakorolni valamit. A lÃ©nyeg, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyoddal egyÃ¼tt csinÃ¡ld. Van valami kÃ©rdÃ©s?

- Van egy pÃ¡r. MuszÃ¡j korÃ¡n kelnem? Ugye kapok kajÃ¡t? Lesz szÃ¼net?

- A felkelÃ©si idÅ‘n nem vÃ¡ltoztatunk, bÃ¡rmikor elmehetsz a nagyterembe Ã©tkezni, Ã©s a nÃ©ha-nÃ©ha tarthatsz szÃ¼netet. Ã•gy rendben van?

- Na jÃ³, legyen. - mondtam, majd lefekÃ¼dtem Ã©s betakarÃ³ztam. A gyertyÃ¡t addig nem fÃºjtam el, amÃ-g Hablaty ki nem ment, de utÃ¡na teljes sÃ¶tÃ©tsÃ©gbe borult a szoba. VillÃ¡m morgott valamit. - JÃ³ Ã©jszakÃ¡t neked is.

Egy erdÅ‘ben futottam. Egy ember Ã¼ldÃ¶zÃ¶tt egy szekercÃ©vel a kezÃ©ben. Meg akart Ã¶lni. Egyre kÃ¶zelebb Ã©rt hozzÃ¡m. Hirtelen megpillantottam egy halott vikinget a fÃ¶ldÃ¶n. LÃ¡ttam, hogy van nÃ¡la egy kard. Gyorsan felemeltem, alig bÃ-rtam el. Az ismeretlen ember megÃ¡llt velem szemben kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l hÃºsz mÃ©terre. RÃ¡m nÃ©zett, majd gonosz vigyorral az arcÃ¡n rÃ¡m tÃ¡madott. Ã‰n prÃ³bÃ¡ltam vÃ©dekezni, de azonnal kilÃ¶kte a kardot a kezembÅ‘l. EzutÃ¡n nem habozott, felemelte Ã³jra a kardjÃ¡t. Lecsapott, Ã©n pedig felkiÃ¡ltottam.

- NEEEEEE! - kiÃ¡ltottam, mikÃ¶zben leestem az Ã¡gyrÃ³l. VillÃ¡m azonnal odaugrott hozzÃ¡m Ã©s aggÃ³dÃ³ szemekkel nÃ©zett engem. - Ne aggÃ³dj jÃ³l vagyok csak rosszat Ã¡lmodtam. Meg kell tanulnom fegyvert forgatni, kÃ¼lÃ¶nben nem tudom majd megvÃ©deni magam.

Lementem a fÃ¶ldszintre. Senkit sem lÃ¡ttam. Azonnal az asztalhoz mentem. Egy levelet talÃ¡ltam HablatytÃ³l. Megszoktam mÃ¡r, hogy ahÃ¡nyszor Ã³gy aludtam otthon, hogy anyukÃ¡m nem lesz otthon mikor felÃ©bredek az asztalon talÃ¡lok egy levelet tÅ‘le.

Hirtelen megpillantottam egy kis sÃ¡rkÃ¡nyt az asztal alatt. Nem tudtam mit keresett ott. Azt sem tudtam, hogy milyen fajta. Nem hinnÃ©m, hogy bÃ¡ntani akarna, de azÃ©rt kicsit fÃ©ltem tÅ‘le. Lehet, hogy kicsi, de mÃ©giscsak sÃ¡rkÃ¡ny, tÃ¼zet okÃ¡d, karmai vannak Ã©s attÃ³l fÃ©lek, hogy mÃ©g gyors is. Gyorsan felkaptam a levelet Ã©s arrÃ©bb mentem, VillÃ¡m mellÃ© (ott biztonsÃ¡gban Ã©reztem magam) Ã©s olvasni kezdtem.

Figyelj GÃ¡lÃ©r!

Elfelejtettem szÃ³lni tegnap, hogy ma nem leszek itt reggel. Egy fontos Ã¼gyem van, de napfelkeltÃ©re remÃ©lem kÃ©sz leszek. Gyere az arÃ©na melletti szikla kiszÃ¶gellÃ©shez, ott vÃ¡rlak. Ha mÃ©gsem leszek ott, akkor az arÃ©nÃ¡ba menj Ã©s gyakorolj Asztriddal. Sietek ahogy tudok. De elÅ‘szÃ¶r menj el a Nagyterembe reggelizni. A kis sÃ¡rkÃ¡ny az asztal alatt Ã¦zenÅ‘szÃ©l, egy Rettenetes rÃ©m. Ne fÃ©lj tÅ‘le, barÃ¡tsÃ¡gos. Ã§gy gondolom mindent elmondtam amit kell. Az arÃ©nÃ¡nÃ¡l talÃ¡lkozunk.

Hablaty

Nem is vÃ¡rtam tovÃ¡bb, azonnal felÃ¶ltÃ¶ztem Ã©s elindultam a Nagyterembe. Reggelim egy kis bÃ¡rÃ¡nyhÃºs Ã©s kenyÃ©r volt. Jobban Ã¶rÃ¼ltem volna halnak, mert az a kedvenc hÃºsom Ã©s amikor nagyszÃ¼leimmel Ã©s anyukÃ¡mmal, illetve Ã¶csikÃ©mmel a vÃ-zparti nyaralÃ³nkban vagyunk, szinte egÃ©sz nap horgÃ¡szok. Tavaly le is tettem a horgÃ¡szvizsgÃ¡t, Ã-gy egyedÃ¼l is horgÃ¡szhatok. Sok szÃ©p

halat fogtam mÃ¡r, de a legalÃ¡bb a fele TÃ¶rpeharcsa volt, amit utÃ¡ltam. Az egy szemÃ©t halfaj, megeszi a tÃ¶bbi hal ikrÃ¡jÃ¡t, Ã-gy azok megfogyatkoztak. Ã–rÃ¶mÃ¶mre szolgÃ¡l viszont, hogy rengeteg DÃ©vÃ©rkeszeg, illetve EzÃ¼stkÃ¡rÃ¡sz is a horgomra akadt. A DÃ©vÃ©rkeszegnek imÃ¡dom a hÃºsÃ¡t Ã©s a kÃ¡rÃ¡szhusi sem az utolsÃ³. Volt nÃ©hÃ¡ny ponty is, de azoknak a szÃ¡ma elhanyagolhatÃ³. Ã‰s volt az a halfaj, amibÅ‘l kettÅ‘t is fogtam, de sajnos tÃºl kicsik voltak (bÃ¡r nem kellet sok, hogy megtarthassam Å‘ket, eszembe jutott az is, hogy megtaposgÃ¡lom, hÃ¡tha megnyÃºlnak) Ã-gy vissza kellett Å‘ket dobni. Ez a kedvenc halam. LesÅ‘harcsÃ¡nak hÃ-vjÃ¡k, bÃ¡r mi Ã©s mÃ©g jÃ³ nÃ©hÃ¡ny horgÃ¡sz SzÃ¼rkeharcsÃ¡nak hÃ-vja.

Reggeli utÃ¡n, az arÃ©na felÃ© sÃ©tÃ¡lva azon gondolkoztam, hogy miÃ©rt is bÃ-zom meg Hablatyban Ã©s miÃ©rt teszem azt amit mond. VÃ©giggondolva arra jutottam, hogy Hablaty kedves Ã©s segÃ-tÅ‘kÃ©sz, nem Ã¡rtott nekem. Ã•ltalÃ¡ban megbÃ-zom az emberekben, anyukÃ¡m arra nevelt, hogy minden embernek kell adni egy lehetÅ‘sÃ©get. IgazÃ¡bÃ³l nem is hittem volna, hogy egyszer egy ilyen helyre kerÃ¼lÃ¶k. MÃ¡r Ã©vek Ã³ta rajongok a sÃ¡rkÃ¡nyokÃ©rt. Mikor elolvastam a teljes Ã–rÃ¶ksÃ©g tetralÃ³giÃ¡t, rÃ¡jÃ¶ttem, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok lehetnek jÃ³k is, korÃ¡bban csak rossz sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l hallottam. EzutÃ¡n sok olyan filmet, sorozatot nÃ©ztem, illetve jÃ¡tÃ©kkal jÃ¡tszottam, amiben benne vannak ezek a csodÃ¡latos lÃ©nyek. MegnÃ©ztem az Eragon c. filmet, ami nem lett olyan jÃ³, mint a kÃ¶nyv, Ã©s nem is folytattÃ¡k, de azÃ©rt nekem tetszett. LÃ¡ttam az Amerikai sÃ¡rkÃ¡ny c. sorozatot, az elÃ©ggÃ© vicces volt. A Witcher 2-ben a tÃ¼ndÃ©k oldalÃ¡t vÃ¡lasztottam, hogy Saskia mellett harcoljak Ã©s League of Legends-ben megszereztem Shyvana-t, aki kÃ©pes sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ vÃ¡ltozni.

OdaÃ©rtem a sziklakiszÃ¶gellÃ©shez. Hablaty ott volt Fogatlannal, Asztriddal Ã©s ViharbogÃ¡rral. Hirtelen egy furcsa hangot hallottam meg magam mÃ¶gÃ¶tt. HÃ¡rtafordultam Ã©s meglÃ¡ttam Ã œzenÅ‘szelet. Ã‰szre sem vettem, hogy egÃ©sz vÃ©gig kÃ¶vetett.

- VillÃ¡m! Te tudtad, hogy kÃ¶vetett minket ez a sÃ¡rkÃ¡ny? - vÃ¡laszul mosolyogva bÃ³lintott. - Akkor miÃ©rt nem szÃ³ltÃ¡l? - erre morgott valamit, majd azonnal Hablatyra nÃ©ztem.

- Azt mondta, hogy kÃ-vÃ¡ncsi volt, hogy Ã©szreveszed-e, illetve, hogy mennyire fogsz meglepÅ‘dni. - fordÃ-totta Hablaty a sÃ¡rkÃ¡nyom szavait.

- HÃ¡t VillÃ¡m, sikerÃ¼lt. - kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡m. ElcsodÃ¡lkoztam mÃ¡r pÃ¡rszor, de mindig meglep, hogy ezek a lÃ©nyek intelligensebbek nÃ©hÃ¡ny volt, illetve jelenlegi osztÃ¡lytÃ¡rsamnÃl. - Meglepned. Nem ez volt a cÃ©lod vele? - Vigyorogva bÃ³lintott, Ã©n is mosolyogtam.

- Nos. - szÃ³lalt meg Asztrid. - Akkor elkezdhetnÃ©nk?

- Csak lehetne egy kÃ©rÃ©sem? - kÃ©rdeztem, mert kÃ¶zben eszembe jutott a rÃ©mÃ¡lmom. - SzeretnÃ©k megtanulni fegyvert forgatni. Ãšgy gondolom, hogy hasznos lenne, ahhoz, hogy megvÃ©djem magam Ã©s bÃ¡rkit, akinek szÃ¼ksÃ©ge lenne rÃ¡.

- ElÃ©g Ã©rdekes Ã¶tletekkel Ã¡llsz elÅ‘, de rendben van. Igazad van hasznos lesz, ha egyszer szembekerÃ¼lsz ellensÃ©geinkkel. BÃ¡r nem tudom, hogy szekercÃ©t, buzogÃ¡nyt, kardot, vagy esetleg Ã-jat akarsz hasznÃ¡lni a csatÃ¡ban.

- Ã‰n leginkÃ¡bb kardozni szeretnÃ©k megtanulni. Otthon van jÃ¡tÃ©kkardom Ã©s nÃ©ha, amikor egyedÃ¼l vagyok a szobÃ¡mban, akkor gyakorlok. Egyik rÃ©gebbi vÃ¡gyam a kardforgatÃ¡s tudomÃ¡nyÃ¡nak elsajÃ¡tÃ-tÃ¡sa. - megint emlÃ©kek. SzÃ©p emlÃ©kek. Amikor egyedÃ¼l a szobÃ¡mban ugrÃ¡lok Ã©s csapkodok egy fakarddal. Egyszer levertem a lÃ¡valÃ¡mpÃ¡mat, de hatalmas szerencsÃ©mre nem tÃ¶rt el. Nagyon rossz lett volna, mert nemcsak, hogy tÃ¶nkretette volna szÅ‘nyeget, de anyÃ¡tÃ³l is olyan szidÃ¡st kaptam volna. RÃ¡adÃ¡sul akkor mÃ©g nem volt laptopom, Ã-gy el is tilthatott volna a gÃ©ptÅ‘l Ã©s nem tudtam volna jÃ¡tszani a haverokkal. Å•k is inkÃ¡bb kockÃ¡k voltak, mint Ã©n.

- Rendben, akkor holnaptÃ³l ezt is beiktatjuk a napirendedbe. - szÃ³lalt meg Hablaty. - De most mÃ¡r tÃ©nyleg foglalkozzunk a repÃ¼lÃ©ssel. Vedd fel ezt az Ã¶vet, majd Ã¼lj fel a sÃ¡rkÃ¡nyod hÃ¡tÃ¡ra. - kÃ¶vettem az utasÃ-tÃ¡sait, igaz fÃ©ltem, hogy megint leesek az Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben Ã©s akÃ¡r bele is halhatok. Amikor elhozott ebbe a vilÃ¡gba akkor repÃ¼ltem elÅ‘szÃ¶r. Olyan furcsa, hogy rÃ©gebben arrÃ³l Ã¡lmodoztam, hogy egy sÃ¡rkÃ¡nyon repÃ¼lÃ¶k a felhÅ‘k fÃ¶lÃ¶tt az egyik lÃ¡nnyal az osztÃ¡lybÃ³l. Alexa a neve. Å• elÃ©ggÃ© kÃ¼lÃ¶nÃ¶s lÃ¡ny. IgazÃ¡bÃ³l annyiban hasonlÃ-tunk, hogy mindketten kockÃ¡k vagyunk. De sok mindenben kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÃ¼nk. TatÃ¡m csak annyit mondott nekem, amikor elmondtam ezt neki, hogy az ellentÃ©tek vonzzÃ¡k egymÃ¡st. BÃ¡r nem hinnÃ©m, hogy ez egy ilyen dologban is igaz lenne.

- Kapcsold be a biztonsÃ¡gi Ã¶vet. - azonnal rÃ¡jÃ¶ttem, hogy hogyan kell Ã©s sikerÃ¼lt is.

- VillÃ¡m! LÃ©gyszÃ-ves ne olyan hirtelen kezdj neki, hanem szÃ©p lassan! - egy kis idÅ‘be beletelt, de vÃ©gÃ¼l bÃ³lintott.

- Tudod GÃ¡lÃ©r az Ã‰jfÃºriÃ¡k imÃ¡dnak repÃ¼lni, de nem szÃ©p lassan, hanem gyorsan Ã©s olyan mutatvÃ¡nyokat csinÃ¡lnak a levegÅ‘ben, hogy a lÃ©legzeted is elÃ¡ll. - nem igazÃ¡n biztatott ezzel a mondattal Hablaty.

- AzÃ©rt mÃ©g kezdhetnÃ©nk szÃ©p lassan. Ha egyszer beleszokok, akkor majd mehet a te tempÃ³dban. Ã‰n nem szeretem ha valamit elsÅ‘re Ãºgy kezdÃ¼nk, hogy a kÃ¶zepÃ©be vÃ¡gunk a dolgoknak Ã©s ez a repÃ¼lÃ©st is Ã©rinti. - a sÃ¡rkÃ¡nyom megint bÃ³lintott. Vettem egy mÃ©ly lÃ©legzetet, behunytam a szemem egy pillanatra, majd Ãºjra kinyitottam. - KÃ©sz vagyok indulhatunk. - annyira izgultam Ã©s fÃ©ltem, hogy mi lesz.

Az Ã©jfÃºria elrugaszkodott majd zuhanni kezdett. MielÅ‘tt mÃ©g kiabÃ¡lhattam volna, hogy igazÃ¡n repÃ¼lhetnÃ©nk mÃ¡r felfelÃ© is, kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã©s elkezdett siklani. Olyan hirtelen jÃ¶tt ez, hogy kicsit megfÃ¡jdult a hÃ¡tsÃ³ felem, de semmi kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb baj nem lett. TalÃ¡n hÃºsz mÃ©terrel lehettÃ¼nk a vÃ-z felett, de egyre kÃ¶zelebb ereszkedtÃ¼nk hozzÃ¡. Mikor mÃ¡r szinte a vÃ-zen siklott VillÃ¡m, akkor hagyta abba az ereszkedÃ©st. Ã‰reztem, ahogy a sÃ³s vÃ-zcseppek csapÃ³dnak az arcomba. IgazÃ¡bÃ³l most elÅ‘szÃ¶r lÃ¡ttam tengert Ã©lÅ‘ben. A vÃ¡ros, ahol Ã©lek egy dombos terÃ¼leten talÃ¡lhatÃ³ Ã©s nemcsak, hogy a tengertÅ‘l van messze, de egy kis patakon kÃ-vÃ¼l semmi vÃ-z nincsen 50 km-es kÃ¶rben hozzÃ¡nk kÃ¶zel. EzÃ©rt vÃ¡rtam annyira a nyaralÃ¡st a hegyekbe. Ott van egy nagyobb tÃ³, amiben mÃ¡r sokat Ãºsztam. Volt abban a tÃ³ban valami kÃ¼lÃ¶nleges. Nem tudom leÃ-rni, hogy mi volt az, de valahogy mindig

jÃ³ kedvem lett (ha alapbÃ³l boldog voltam, akkor csak fokozta a hatÃ¡st) ha a vizÃ©be mentem.

A sÃ¡rkÃ¡nyom elkezdett emelkedni. Nagyon jÃ³ volt lÃ¡tni azokat az Ã³riÃ¡si kiÃ¡llÃ³ sziklÃ¡kat a magasbÃ³l, amelyek mellett nemrÃ©g mentÃ¼nk el. ElmentÃ¼nk egy kisebb sziget fÃ¶lÃ¶tt.

Volt folyton egy olyan szokÃ¡som, hogy amikor sÃ©tÃ¡ltam az utcÃ¡n, akkor nÃ©ha hÃ¡tranÃ©ztem. IgazÃ¡bÃ³l nem tudom, hogy miÃ©rt csinÃ¡lom ezt, szerintem Ã-gy szÃ¼lettem. Most is hÃ¡tranÃ©ztem. Hablaty repÃ¼lt mÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk Fogatlanon. MÃ©g most sem Ã©rtem teljesen, hogy miÃ©rt adta neki ezt a nevet. TalÃ¡n a visszahÃºzhatÃ³ fogai miatt van ez.

- Na milyen Ã©rzÃ©s repÃ¼lni egy sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n? - kÃ©rdezte Hablaty, mikor mellÃ©m Ã©rtek.

- Valami hihetetlenÃ¼l jÃ³! ImÃ¡dom! - kiabÃ¡ltam nevetve.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k neki! - kiabÃ¡lt vissza a Hibbant fÅ‘nÃ¶ke. - kicsit eltÃ¡volodok tÅ‘letek, de figyelni fogok rÃ¡tok azÃ©rt! Nyugodtan repÃ¼ljetek, amerre akartok! Ã‰rezd a szabadsÃ¡got! - amint kimondta, a sÃ¡rkÃ¡nya visszavett a tempÃ³bÃ³l Ã©s a magassÃ¡gbÃ³l, de lÃ¡tÃ³tÃ¡volsÃ¡gban maradt.

- Mit gondolsz pajti? - hajoltam oda sÃ¡rkÃ¡nyom fÃ¼lÃ©hez. - Magasabbra is tudunk menni? - sÃ¡rkÃ¡nyvigyorral az arcÃ¡n bÃ³lintott Ã©s erÅ‘sebb szÃ¡rnycsapÃ¡sokba kezdett. Hamarosan mÃ¡r a felhÅ‘knÃ©l voltunk. Egyik kezemet felemeltem, a mÃ¡sikkal a nyeregbe kapaszkodtam. MÃ©g nem volt, ahhoz elÃ©g bÃ¡torsÃ¡gom, hogy mindkÃ©t kezemet elengedjem. Ã‰reztem a lÃ©gnyomÃ¡svÃ¡ltozÃ¡st a fÃ¼lemben, mint mikor hegyet mÃ¡sztam. Kinyitottam a szÃ¡mat Ã©s mÃ¡ris elmÃºlt az Ã©rzÃ©s.

MÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta repÃ¼ltÃ¼nk. VillÃ¡mmal a tengert nÃ©ztÃ¼k. Hirtelen dÃ¶rgÃ©st hallottam. FelnÃ©ztÃ¼nk Ã©s Ã©szrevettÃ¼k, hogy egy tombolÃ³ vihar felÃ© tartunk. Ã‰jfÃºria barÃ¡tom azonnal kapcsolt Ã©s megfordult, de a vihar olyan gyorsan kÃ¶zeledett, hogy szinte azonnal beÃ©rt minket. KÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk villÃ¡mok cikÃ¡ztak Ã©s megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l dÃ¶rgÃ¶tt az Ã©g.

- HABLATY! - kiÃ¡ltottam, ahogy bÃ-rtam. VillÃ¡m is Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt. - VillÃ¡m, azonnal kezdj el ereszkedni! - adtam ki az utasÃ-tÃ¡st, amit a sÃ¡rkÃ¡nyom vÃ©ghez is vitt.

- GÃ•LÃ‰R! VILLÃ•M! - megkÃ¶nnyebbÃ¼ltem, mikor meghallottam Hablaty hangjÃ¡t. MÃ¡r kezdett kirajzolÃ³dni az alakjuk. VillÃ¡mlott egyet mellettÃ¼nk pÃ¡r centire. HÃ¡trapillantottam reflexbÅ‘l. Szinte azonnal jÃ¶tt egy mÃ¡sik villÃ¡m, de az eltalÃ¡lta a sÃ¡rkÃ¡nyom farkÃ¡t Ã©s mivel a kezem a nyakÃ¡n volt, Ã-gy engem is megrÃ¡zott az Ã¡ram. Ekkor vesztettem el az eszmÃ©letemet. ElsÃ¶tÃ©tÃ¼lt elÅ‘ttem minden.

* * *

><p>Ã‰s ennyi lenne az Ã¶tÃ¶dik rÃ©sz. A hatodikat igyekszem hamar megÃ-rni. Addig is mindenkinek sÃ¡rkÃ¡nyokkal teli jÃ³ Ã©jszakÃ¡kat kÃ-vÃ¡nok.

6. FÃ©lelem Ã©s kÃ©telkedÃ©s

Egy halaszthatatlan informÃ¡ciÃ³: (Aki mÃ©g nem tudta) Cressida Crowell Ã•gy neveld a sÃ¡rkÃ¡nyodat c. kÃ¶nyvÃ©nek elsÅ‘ Ã©s mÃ¡sodik rÃ©sze ismÃ©t kaphatÃ³, a Libriben meg lehet rendelni online (vagyis pÃ¡r napja mÃ©g meg lehetett, lehet azÃ³ta elfogytak, de szerintem lehet mÃ©g kapni Ã©s lesz majd mÃ©g). TehÃ¡t, ha mÃ©g nincs meg Ã©s el szeretnÃ©d olvasni, akkor azonnal nyiss meg Ãºj lapot Ã©s rendeld meg, minden mÃ¡sodperc szÃ¡mÃ-t!

Igyekeztem a folytatÃ¡ssal. Ez egy rÃ¶videbb rÃ©sz lesz, de tekintsetek Ãºgy rÃ¡, hogy ez az 5. fejezet 2.rÃ©sz.

* * *

><p>Mikor felÃ©bredtem, a fÅ±ben fekÃ¼dtem. Nem tudtam, hol vagyok. FelÃ¼ltem. KÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem fÃ¡k voltak, tehÃ¡t egy erdÅ‘ben voltam. Az viszont egy jÃ³ kÃ©rdÃ©s, hogyan jutottam ide. Gondolataim VillÃ¡mra terelÅ‘dtek. Vajon jÃ³l van? MegsÃ©rÃ¼lt? Ã‰s egyÃ¡ltalÃ¡n hol van?<p>

- GÃ¡lÃ©r! VÃ©gre felÃ©bredtÃ©l! MÃ¡r aggÃ³dtam! - hallottam a hÃ¡tam mÃ¶gÃ¶tt egy hangot. Megfordultam, Ã©s meglÃ¡ttam Hablatyot, ahogyan, mÃ¶gÃ¶ttem Ã¼l a fÅ±ben.

- JÃ³l vagyok, csak kicsit furcsÃ¡n Ã©rzem magam. Hol vagyunk? Mennyi ideig voltam eszmÃ©letlen? Hol van a sÃ¡rkÃ¡nyom Ã©s mi tÃ¶rtÃ©nt vele? - bombÃ¡ztam meg kÃ©rdÃ©sekkel Hablatyot.

- MiutÃ¡n eltalÃ¡lt titeket a villÃ¡m, zuhanni kezdtetek. Fogatlan elkapott tÃ©ged, kÃ¶zben megÃ©rkezett Asztrid Ã©s ViharbogÃ¡r. SzerencsÃ©re volt egy sziget a kÃ¶zelben, Ã-gy odavittÃ¼nk, mikÃ¶zben AsztridÃ©k VillÃ¡mot mentek megmenteni. El is kaptÃ¡k, csak nem bÃ-rta a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny egyedÃ¼l, ezÃ©rt Fogatlannal a segÃ-tsÃ©gÃ©re siettÃ¼nk Ã©s ketten egyÃ¼tt sikerÃ¼lt a sÃ¡rkÃ¡nyodat megmenteni. Nem tudom pontosan, hogy melyik szigeten vagyunk, de szerintem HibbanttÃ³l Keletre lehetÃ¼nk.

- MiÃ³ta vagyunk itt? - kÃ©rdeztem. MÃ©g mindig furcsÃ¡n Ã©reztem magam.

- NagyjÃ¡bÃ³l hÃ¡rom Ã³rÃ¡ja. A vihar nagyon gyorsan elment. MiutÃ¡n idehoztunk mÃ©g kb fÃ©l Ã³rÃ¡ig tombolt, aztÃ¡n Ã‰szak felÃ© vette az irÃ¡nyt. - ekkor jutott eszembe az Ã‰jfÃºriÃ¡m.

- Hol van VillÃ¡m? Ugye jÃ³l van? - kÃ©rdeztem aggÃ³dva.

- JÃ³l van, de mÃ©g nem nem tÃ©rt magÃ¡hoz. Fogatlan Ã©s AsztridÃ©k figyelnek rÃ¡. Itt van nem messze. OdamenjÃ¼nk? Tudsz jÃ¡rni? - bÃ³lintottam, mikÃ¶zben felÃ¡lltam. Azonnal elestem volna, ha Hablaty nem fog meg. MegkÃ¶szÃ¶ntem, majd a segÃ-tsÃ©gÃ©vel elindultunk a sÃ¡rkÃ¡nyom felÃ©.

Nem volt sÅ±rÅ± az erdÅ‘, Ã-gy elÃ©g sok fÃ©ny jutott le a lombkoronaszint alÃ¡. NemsokÃ¡ra mÃ¡r nem kellett mesteremre tÃ¡maszkodni. _Mester... vajon miÃ©rt nem akarja, hogy Ã-gy szÃ³lÃ-tsam? A filmekben mindig mesternek, uramnak, vagy valami ilyesminek kell neveznie a tanÃ-tvÃ¡nynak a kikÃ©pzÅ‘jÃ©t._

PÃ¡r percnyi gyaloglÃ¡s utÃ¡n elÃ©rtÃ¼nk egy barlanghoz. Ã‰szrevettem

Asztridot Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Az lÃ¡ny felÃ¡llt Ã©s odasietett hozzÃ¡m.

- HÃ¡la Thornak, jÃ³l vagy! AggÃ³dtam Ã©rted! - mondta, mikÃ¶zben megÃ¶lelt. Kicsit meglepÅ‘dtem, majd visszaÃ¶leltem. ViharbogÃ¡r is odajÃ¶tt hozzÃ¡m, majd a fejÃ©vel hozzÃ¡mdÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt. Megsimogattam a pikkelyes buksijÃ¡t majd a viking lÃ¡nyra nÃ©ztem.

- VillÃ¡m hogy van? MegnÃ©zhetem? - ez Ã©rdekelt a legjobban.

Hirtelen elkezdett fÃ¡jni a fejem. A homlokomhoz kaptam a kezem. Ãšgy gondoltam, hogy a villÃ¡mcsapÃ¡s miatt van ez, bÃ¡r nem voltam biztos benne. MÃ©g soha nem csapott belÃ©m villÃ¡m. Egyszer volt, hogy tÅ‘lem 50 mÃ©terre csapott, de nem tÃ¶rtÃ©nt semmi. Viszont arra emlÃ©kszem, hogy ilyesmit Ã©reztem, amikor Valor barÃ¡tom homlokon dobott egy kÃ©z mÃ©retÅ± kÅ‘vel 5 mÃ©terrÅ‘l. Mondjuk akkor a bÅ‘rÃ¶m is felszakadt, de vÃ©gÃ¼l hamar elÃ¡llt a vÃ©rzÃ©s Ã©s nem kellett hÃ-vnia mentÅ‘ket. Nem voltam rÃ¡ mÃ©rges, mert Å‘ a legjobb (most mÃ¡r a mÃ¡sodik legjobb) barÃ¡tom. De ha ez Ã¡ltalÃ¡nos iskola elsÅ‘ osztÃ¡lyÃ¡ban tÃ¶rtÃ©nt volna, akkor nem Ã©lte volna meg a mÃ¡snapot. Akkor mindenen veszekedtÃ¼nk, verekedtÃ¼nk. AztÃ¡n valahogy mÃ¡sodikban pedig Ã¶sszebarÃ¡tkoztunk. MegtanÃ-tott cifrÃ¡n kÃ¡romkodni, aztÃ¡n Å‘ leszokott rÃ³la, mert jÃ¶tt egy nagyon szemÃ©t tanÃ¡r Ã©s hÃ¡t... mondjuk Ãºgy, hogy nem Ã©rtettÃ¼k meg egymÃ¡st teljesen.

A vÃ©ge az lett, hogy a szÃ¼leinket behÃ-vtÃ¡k egy tÃ¡rgyalÃ¡sra Ã©s a vÃ©gÃ©n pedig Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttek, hogy a tanÃ¡rnÅ‘t kirÃºgjÃ¡k, ugyanis nem egyszer felpofozott minket az osztÃ¡ly szeme lÃ¡ttÃ¡ra, akik mellettÃ¼nk tanÃºskodtak, minket pedig szÃ³ban, megrÃ³ttak, de semmi maradandÃ³ bÃ¼ntetÃ©st nem kaptunk.

Amilyen hirtelen jÃ¶tt a fÃ¡jdalom, Ãºgy el is mÃºlt.

- JÃ³l vagy? - kÃ©rdezte Asztrid, amire bÃ³lintÃ¡ssal feleltem. - Gyere! NÃ©zzÃ¼k meg a sÃ¡rkÃ¡nyodat. - mondta Ã©s beljebb indultunk a barlangba.

SÃ¶tÃ©t volt, Ã-gy nehezen vettem Ã©szre a kÃ©t Ã‰jfÃºriÃ¡t, de amint meglÃ¡ttam, sietÅ‘sebbre vettem a lÃ©pteimet.

- ViilÃ¡m! ViilÃ¡m, jÃ³l vagy? - tÃ©rdeltem le VillÃ¡m mellÃ©.

PÃ¡r percig lehettem Ã-gy, majd leÃ¼ltem, mert kezdett fÃ¡jni a lÃ¡bam. Egy morgÃ¡sra lettem figyelmes. Majd kinyÃ-ltak az Ã‰jfÃºria szemei. Fogatlan, aki mellette fekÃ¼dt, szintÃ©n felkapta a fejÃ©t.

- VillÃ¡m, hÃ¡t jÃ³l vagy! - kiÃ¡ltottam. A sÃ¡rkÃ¡nyom felugrott. Olyan gyorsan tÃ¶rtÃ©nt, hogy hÃ¡traestem, de azonnal fel is pattantam Ã©s odaugrottam hozzÃ¡. MegÃ¶leltem a nyakÃ¡t, Å‘ pedig dorombolt. - Annyira Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy jÃ³l vagy! SÅ‘t... most mÃ©g jobban illik rÃ¡d ez a nÃ©v! - mondtam vigyorogva, de megbÃ¡ntam azonnal, mert a sÃ¡rkÃ¡nyom morogva megkarmolta az arcom, Ã©s el is kezdtem vÃ©rezni, padlÃ³ra (vagy jelen esetben sziklÃ¡ra) kÃ¼ldÃ¶tt Ã©s rÃ¡m fekÃ¼dt. MÃ©rges szemekkel nÃ©zett rÃ¡m Ã©s Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt egy nagyot.

- Ezt talÃ¡n nem kellett volna GÃ¡lÃ©r! - mondta Hablaty.

- Igazad van. BocsÃ¡nat VillÃ¡m! - amint kimondtam, a sÃ¡rkÃ¡nyom elkezdte nyalni az arcomat. A seb, amit az elÅ‘bb okozott, elkezdett csÃ-pni. VÃ©gre leszÃ¡llt rÃ³lam az Ã‰jfÃºria, Ã©n pedig sziszegve felÃ¡lltam. - OkÃ©, ezt megÃ©rdemeltem!

- Ne aggÃ³dj! Az Ã‰jfÃºria nyÃ¡la gyÃ³gyÃ-tÃ³ hatÃ¡sÃº.

- SajnÃ¡lom VillÃ¡m! MÃ¡r tÃ¶bbszÃ¶r is mondtÃ¡k nekem mÃ¡sok, hogy ezt a fajta "fekete humort" nem kÃ©ne hasznÃ¡lnom, mert nem igazÃ¡n Ã©rtÃ©kelik, de Ã©n ilyen vagyok.

- Na akkor! Indulhatunk vissza? - kÃ©rdezte Hablaty Ã©s felÃ¼lt fogatlanra.

- Na nem! Ã‰N SOHA TÃ–BBÃ‰ NEM REPÃŒLÃ–K! - mondtam mÃ©rgesen, de hatÃ¡rozottan. - Elegem van!

- Ã‰s akkor hogy akarsz visszajutni hibbantra? Nem kÃ¼ldÃ¼nk Ã©rted hajÃ³t. Na pattanj fel VillÃ¡mra Ã©s induljunk! HosszÃº volt a mai nap Ã©s szeretnÃ©k mÃ¡r egy kicsit pihenni! - Asztridot Ãºgy ismertem meg, hogy mindig boldog Ã©s mosolyog Ã©s kedveseket mond, bÃ¡r Hablaty mesÃ©lt egy-kÃ©t dolgot, a sÃ¡rkÃ¡nylovas kor elÅ‘ttrÅ‘l, hogy hogyan viselkedett a lÃ¡ny, de nehÃ©z volt elhinni. Most viszont, Ãºgy gondoltam, hogy igazat mondott.

- De nem akarok repÃ¼lni! Nem fogok SOHA! UTÃ•LOM A REPÃŒLÃ‰ST! - fÃ©ltem a repÃ¼lÃ©stÅ‘l Ã©s kÃ©telkedtem, hogy sikerÃ¼lne egyszer is Ãºjra sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡tra Ã¼lni. VillÃ¡m nyÃ¼szÃ-tett egyet, majd elfutott. Fogatlan morogva nÃ©zett rÃ¡m, de nem Ã©rdekelt.

- Most azonnal megkeresed a sÃ¡rkÃ¡nyodat Ã©s bocsÃ¡natot kÃ©rsz tÅ‘le! - parancsolta Hablaty kemÃ©nyen Ã©s mÃ©rgesen. MÃ©g Å‘t sem lÃ¡ttam, ilyennek, de megrÃ¡ztam a fejemet.

- Nem fogok! Vigyetek haza az Ã©n vilÃ¡gomba, vagy hagyjatok bÃ©kÃ©n! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttem rÃ¡juk, majd elfordultam Ã©s leÃ¼ltem. Magam mÃ¶gÃ¶tt hallottam, hogy sÃ¡rkÃ¡nyra pattannak Ã©s elmennek.

* * *

><p>Ennyi lett volna. Tudom, hogy rÃ¶vid lett Ã©s sajnÃ¡lom! Igyekszem a folytatÃ¡ssal! RemÃ©lem, hogy aki szeretne, az tud szerezni kÃ¶nyvet, Ã©n karÃ¡csonyra kapom meg mindkÃ©t rÃ©szÃ©t.

Ne felejtsÃ©tek, ha fÃ¡ztok, csak gondoljatok arra, hogy Ã¡tÃ¶lel egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s azonnal melegetek lesz!

7. Hibbant(i) karÃ¡csony

Sziasztok SÃ¡rkÃ¡nylovasok!

**Most, hogy eljÃ¶tt a szÃ¼net, Ã-gy van idÅ‘m Ã-rni. Ã•gy is sokÃ¡ig tartott, hiszen mÃ©g tavaly kezdtem el ezt a rÃ©szt Ã-rni. SzeretnÃ©k minden kedves olvasÃ³mnak Boldog KarÃ¡csonyt, illetve Sikerekben Ã©s SÃ¡rkÃ¡nyokban gazdag, Boldog Ãšj Ã‰vet kÃ-vÃ¡nni! **

* * *

><p>(Hablaty szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l)<p>

Az Ã¡gyon Ã¼ltem a szobÃ¡mban. IgazÃ¡bÃ³l ez apÃ¡m szobÃ¡ja volt amÃ-g Ã©lt. Most pedig anyÃ¡m Ã©s Ã©n alszunk itt, amiÃ³ta itt van GÃ¡lÃ©r, azelÅ‘tt ugyanÃºgy, mint rÃ©gen az emeleten laktam. AnyÃ¡m nem volt itt. MÃ¡r egy pÃ¡r napja elment sÃ¡rkÃ¡nyszigetre segÃ-teni az Ã©pÃ-tkezÃ©sben. Csak az Ã¡gyon Ã¼ltem Ã©s gondolkoztam. LÃ©pteket hallottam. Tudtam, hogy ki jÃ¶tt, ezÃ©rt meg sem szÃ³laltam.

A szoba ajtaja kinyÃ-lt. Asztrid lÃ©pett be rajta. Ã•ltalÃ¡ban kopogni szokott, de most nem tette. Ezt akkor csinÃ¡lja, amikor valami olyasmirÅ‘l szeretne beszÃ©lni, amirÅ‘l Ã©n nem. Fogatlan egy pillanatra felfigyelt a vikinglÃ¡nyra, de aztÃ¡n Ãºjra letette a fejÃ©t Ã©s becsukta a szemÃ©t. Asztrid leÃ¼lt mellÃ©m.

- BeszÃ©lnÃ¼nk kell! - mondta, mikÃ¶zben rÃ¡m nÃ©zett. Ã‰n visszanÃ©ztem rÃ¡.

- Tudom! Ã‰s hadd talÃ¡ljam ki: GÃ¡lÃ©rrÃ³l lesz szÃ³. - mondtam kicsit unott hangvÃ©telben.

- Is. De van itt mÃ©g egy dolog. MÃ©g kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egy hÃ³nap van Snoggletogig. Lassan el kelleni kezdeni kÃ©szÃ¼lÅ‘dni.

- Igazad van. - mondtam, majd sÃ³hajtottam. - Mi legyen GÃ¡lÃ©rral? Valahogyan meg kell szerettetni vele a repÃ¼lÃ©st is. MuszÃ¡j lesz, ha vÃ©get akarunk vetni ennek az egÃ©sznek Ã©s vissza akarjuk szerezni az Ã©jfÃºriÃ¡kat!

- Hablaty! MegvÃ¡ltoztÃ¡l! MÃ¡r nem ugyanaz vagy, akit megismertem. Akibe beleszerettem! Ahogyan viselkedtÃ©l mostansÃ¡g, fÅ‘leg GÃ¡lÃ©rral azon a szigeten. Ã‰n elhiszem, hogy fontosak azok a sÃ¡rkÃ¡nyok, meg hogy meg akarod Ã¡llÃ-tani azt az embert, mÃ¡r ha annak lehetne nevezni, de miÃ©rt nem mÃ©sz te Ã©s teszed meg? MiÃ©rt vÃ¡rod el egy 16 Ã©ves gyerektÅ‘l, hogy tanulja meg azt pÃ¡r hÃ³nap alatt, ami neked 10 Ã©vig tartott, anyÃ¡dnak meg 20 Ã©vig? - utÃ¡ltam, amikor Asztrid Ã-gy beszÃ©lt. MÃ©lyen magamban tudtam, hogy Ã©rtem teszi Ã©s hogy igaza van.

- Figyelj! Ã‰n nem vagyok rÃ¡ kÃ©pes! GÃ¡lÃ©rban viszont megvan minden ami ahhoz kell, hogy gyÅ‘zzÃ¼nk. Viszont ha nem akar repÃ¼lni Ã©s nem kÃ©pezzÃ¼k ki, mielÅ‘tt az a szÃ¶rnyeteg visszajÃ¶n, akkor Thor tudja mi lesz velÃ¼nk! Azt mondtad megvÃ¡ltoztam. MÃ¡r 5 Ã©ve Ã©n vagyok Hibbant fÅ‘nÃ¶ke. ApÃ¡m is sokszor mondta, hogy egy fÅ‘nÃ¶knek a tÃ¶rzse Ã©rdekeit kell nÃ©zni. Ã‰s most mÃ¡r a sÃ¡rkÃ¡nyok is a tÃ¶rzsÃ¼nk tagjai. Fogatlan az alfa sÃ¡rkÃ¡ny. EltÅ±nt a nÅ‘stÃ©ny Ã‰jfÃºria Ã©s 5-bÅ‘l 4 kicsi. Meg kell talÃ¡lnunk Å‘ket, de ehhez szÃ¼sÃ©gÃ¼nk van a fiÃºra.

- Hablaty! Tudom, hogy most, hogy tÃ¶rzsfÅ‘ vagy, Ã-gy rengeteg dolgod van. Ã‰s Ã©n szeretnÃ©k neked segÃ-teni. EzÃ©rt mi lenne, ha Ã¡tvennÃ©m GÃ¡lÃ©r kikÃ©pzÃ©sÃ©t? Te tÃ¶bb idÅ‘t fordÃ-tanÃ¡l a tendÅ‘idre Ã©s most a Snoggletogi kÃ©szÃ¼lÅ‘dÃ©sre. MegprÃ³bÃ¡lom megszerettetni vele a repÃ¼lÃ©st. Egyszer mÃ¡r Ã©rezte. Elmegyek Ã©rte.

**- Vedd rÃ¡, hogy kÃ©rjen bocsÃ¡natot a fiamtÃ³l! Nagyon megbÃ¡ntotta! Ã‰s tÅ‘lem is kÃ©rjen bocsÃ¡natot, mert nagyon haragszom rÃ¡! **- Fogatlan felkelt Ã©s odajÃ¶tt hozzÃ¡m. De

megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l Asztridot nÃ©zte. - **Ha visszaÃ©rtetek, akkor gyertek hozzÃ¡m. BeszÃ©dem van azzal a fiÃ³kÃ¡val. -** amikor Fogatlan valakit lefiÃ³kÃ¡zott, akkor az Ã¡ltalÃ¡ban azt jelentette (fÅ‘leg emellett a hangvÃ©tel mellett), hogy lenÃ©zi, megveti Å‘t.

- Nem gondoljÃ¡tok, hogy tÃºl szigorÃºak vagytok vele?! 16 Ã©ves Ã©s nemrÃ©g Ã©rkezett ide! - Asztrid GÃ¡lÃ©r vÃ©delmÃ©re kelt, de nem Ã©rtettem, hogy miÃ©rt. - Ugyan mÃ¡r Hablaty! Ne lÃ©gy ilyen! UtÃ¡lom, amikor Ã-gy viselkedsz Ã©s Fogatlant sem ilyennek ismertem meg! Egy teljesen mÃ¡sik vilÃ¡gbÃ³l Ã©rkezett, ahol nincsenek sÃ¡rkÃ¡nyok! Ã‰n elhiszem, hogy fÃ¡jdalmas volt elveszÃ-teni az Ã‰jfÃºriÃ¡kat, nekem is fÃ¡jt! De legyetek tÃ¼relmesek Ã©s megbocsÃ¡jtÃ³ak GÃ¡lÃ©rral! Ã‰n megbocsÃ¡jtok neki! MÃ©g akkor is ha elbukna, mert Å• legalÃ¡bb prÃ³bÃ¡lkozott! De te Hablaty! AhÃ¡nyszor valami baj tÃ¶rtÃ©nt te megoldottad! Sokszor kÃ©telkedtem benned, de a vÃ©gÃ©n sikerrel jÃ¡rtÃ¡l! Ã‰s most pedig! ElvÃ¡rod egy gyerektÅ‘l, hogy megtegyen ennyi mindent! Ã‰s Fogatlan! Ez rÃ¡d is igaz!

Aszrid kiviharzott a hÃ¡zbÃ³l. Amikor kiÃ©rtem, Å‘ mÃ¡r ViharbogÃ¡ron Ã¼lt Ã©s elindult arra a szigetre, ahol GÃ¡lÃ©r volt. Fogatlan mellÃ©m sÃ©tÃ¡lt.

- TalÃ¡n Asztridnak igaza volt. Nem kellett volna kiabÃ¡lnom vele. Csak felbosszantott. BeszÃ©lek vele, amint visszatÃ©rt aztÃ¡n talÃ¡n az lenne a legjobb, ha Asztridra bÃ-znÃ¡m a tanÃ-tÃ¡sÃ¡t Snoggletogig. Te mit gondolsz pajti? - tudom, hogy Fogatlan haragszik GÃ¡lÃ©rra, mert megsÃ©rtette a fiÃ¡t, de remÃ©lem, hogy elfogadja a bocsÃ¡natkÃ©rÃ©st.

- **Gondolkoztam Ã©s szerintem igaza van Asztridnak. De attÃ³l mÃ©g bocsÃ¡natot kell kÃ©rnie GÃ¡lÃ©rnak! Ã‰n is megprÃ³bÃ¡lok tÃ¼relmesebb Ã©s megÃ©rtÅ‘bb lenni vele. Snoggletogig pedig bÃ-zzuk Asztridra a dolgokat, tudja mit csinÃ¡l Ã©s ott lesz ViharbogÃ¡r is hogy segÃ-tsen.**

**- **Rendben van! Akkor gyerÃ¼nk! MÃ©g sok feladatunk van, ideje elkezdeni! - azzal elindultunk a faluba.

* * *

><p>(GÃ¡lÃ©r szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l)<p>

MiutÃ¡n HablatyÃ©k elmentek, Ã©n a barlangban maradtam. SzÃ³ szerint tomboltam. TalÃ¡ltam kisebb kÃ¶veket, azokat felkaptam Ã©s mindenfele dobÃ¡ltam. MiutÃ¡n elfogytak a kÃ¶vek csak rohangÃ¡ltam Ã¶ssze-vissza, Ã¼tÃ¶gettem a falat, meg ordibÃ¡ltam. Olyankor csinÃ¡ltam ezt, amikor nagyon kiborultam Ã©s rÃ¡jÃ¶ttem, hogy elszÃºrtam egy csomÃ³ mindent. DÃ¼hÃ¶s voltam magamra a viselkedÃ©semÃ©rt. MÃ¡r pÃ¡rszor megtÃ¶rtÃ©nt ez otthon. Nem vagyok erre bÃ¼szke, szerintem senki sem lenne az. PrÃ³bÃ¡lok leszokni errÅ‘l, de eddig nem jÃ¡rtam sok sikerrel. KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egy Ã³rÃ¡ig tomboltam, aztÃ¡n elfÃ¡radtam. LefekÃ¼dtem Ã©s aztÃ¡n nem csinÃ¡ltam semmit, csak zokogtam.

Egyszer csak meghallottam, hogy egy sÃ¡rkÃ¡ny leszÃ¡ll a barlang elÅ‘tt, azutÃ¡n egy puffanÃ¡st hallottam. Gondoltam, hogy valamelyik sÃ¡rkÃ¡nylovas jÃ¶tt, Ã-gy felÃ¡lltam Ã©s rÃ¡ nÃ©ztem. Kicsit meglepÅ‘dtem, amikor Asztridot pillantottam meg, mert Hablatyra szÃ¡mÃ-tottam. Lehajtottam a fejem. Tudtam, hogy nagyon dÃ¼hÃ¶s rÃ¡m Ã©s meg is Ã©rtem. Elfogadhatatlanul viselkedtem. A vikinglÃ¡ny

odajÃ¶tt hozzÃ¡m Ã©s a vÃ¡llamra rakta a kezÃ©t.

- Figyelj GÃ¡lÃ©r! Elhiszem, hogy amiket Ã¡tÃ©ltÃ©l, azok elÃ©ggÃ©... nos hogy is mondjam? MegrÃ¡zÃ³. De szÃ¡mÃ-tunk rÃ¡d. Mindenki. - Ãšgy tÅ±nt, hogy Asztrid nem mÃ©rges rÃ¡m.

- Asztrid! Ã‰n sajnÃ¡lom! Elfogadatlanul viselkedtem Ã©s megbÃ¡ntottam egy Ã‰jfÃºriÃ¡t is! - itt Asztrid kÃ¶zbevÃ¡gott Ã©s kÃ¶zÃ¶lte, hogy kÃ©t Ã‰jfÃºriÃ¡t is megbÃ¡ntottam. - MegbÃ¡ntottam kÃ©t Ã‰jfÃºriÃ¡t! BocsÃ¡natot kell tÅ‘lÃ¼k kÃ©rnem. Ã‰s HablatytÃ³l is. Ã‰s tÅ‘led is szeretnÃ©k bocsÃ¡natot kÃ©rni.

- KeressÃ¼k meg a sÃ¡rkÃ¡nyodat, aztÃ¡n tÃ©rjÃ¼nk vissza Hibbantra. Ã“ Ã©s mÃ©g valami. Hablatyal azt beszÃ©l... Odinra! Nagyon csÃºnyÃ¡n nÃ©z ki a seb az arcodon! - ekkor az arcomhoz kaptam a kezem, ahol VillÃ¡m megkarmolt. ValÃ³szÃ-nÅ±leg a tombolÃ¡sban valahogyan Ãºjra felnyitottam a sebeim Ã©s elÃ©ggÃ© vÃ©rzett.

- KeressÃ¼k meg VillÃ¡mot azonnal! - Asztrid mÃ¡r indult is a barlang kijÃ¡rata felÃ©. - Tudod! Az Ã‰jfÃºria nyÃ¡la gyÃ³gyÃ-tÃ³!

- Nem hinnÃ©m, hogy VillÃ¡m segÃ-teni, azok utÃ¡n, ami tÃ¶rtÃ©nt. Mit is akartÃ¡l amÃºgy mondani Hablattyal kapcsolatban?

- Ja, igen! Hablattyal megbeszÃ©ltÃ¼k, hogy egy ideig Ã©n tanÃ-talak tÃ©ged. RemÃ©lem, hogy meg tudom szerettetni veled a repÃ¼lÃ©st! MuszÃ¡j lesz!

Hirtelen meghallottam egy kÃ¼lÃ¶nÃ¶s hangot. - Ez VillÃ¡m! - kiÃ¡ltott Asztrid. PÃ¡r mÃ¡sodperccel kÃ©sÅ‘bb az emlÃ-tett sÃ¡rkÃ¡ny leszÃ¡llt a kÃ¶zelÃ¼nkbe egy tisztÃ¡sra. Ã‰n odarohantam hozzÃ¡ Ã©s megÃ¶leltem. Å• viszonozta.

- VillÃ¡m! Annyira sajnÃ¡lom! Nagyon rosszul viselkedtem! BunkÃ³ voltam! Meg tudsz nekem bocsÃ¡jtani? - VillÃ¡m rÃ¡m nÃ©zett, majd elkezdte nyalni az arcom ott, ahol a sebek voltak. Nagyon csÃ-pett, fel is szisszentem.

- Azt mondja megbocsÃ¡jt! Ã‰s Å‘ is bocsÃ¡natot kÃ©r a karmolÃ¡stÃ©rt! - VillÃ¡m nem hagyta abba a nyalogatÃ¡st.

- MegÃ©rdemeltem azt a karmolÃ¡st. - a sÃ¡rkÃ¡nyom vÃ©gre abbahagyta a nyalogatÃ¡st. Megsimogattam a fejÃ©t.

- Szerintem menjÃ¼nk vissza Hibbantra. - szÃ³lalt meg Asztrid, mikÃ¶zben felÃ¼lt a siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra. Ã‰n bizonytalanul VillÃ¡mra nÃ©ztem, majd elkezdtem felmÃ¡szni a nyeregbe, mikor Asztrid megszÃ³lalt. - Van egy Ã¶tletem! GÃ¡lÃ©r! Te gyere velem ViharbogÃ¡ron vissza Hibbantra! Tudom VillÃ¡m, hogy nem nagyon Ã¶rÃ¼lsz ennek, de Ãºgy gondolom, hogy Ã-gy jobb lenne, ha lenne valaki vele. Csak erre az egy repÃ¼lÃ©sre. Ã•gÃ©rem! - az Ã‰jfÃºria bÃ³lintott egyet.

ViharbogÃ¡r hÃ¡tÃ¡r kicsit nehezebb volt felmÃ¡szni, mert magasabb volt VillÃ¡mnÃ¡l, de Asztrid segÃ-tsÃ©gÃ©vel sikerÃ¼lt. EzutÃ¡n elindultunk. Ã‰n a vikinglÃ¡nyba kapaszkodtam. Oldalra nÃ©zem Ã©s lÃ¡ttam, ahogy a sÃ¡rkÃ¡nyom mellettÃ¼nk siklik. Olyan szÃ©p volt minden. Szabadnak Ã©reztem magam. Ilyen Ã©rzÃ©sem volt akkor is, amikor VillÃ¡mon repÃ¼ltem, egÃ©szen a viharig.

- MindjÃ¡rt megÃ©rkezÃ¼nk! - szÃ³lt hÃ¡tra Asztrid. - MegkeressÃ¼k Hablatyot Ã©s Fogatlant. Fogatlan mondta is nekem, hogy mindenkÃ©pp kÃ©rj tÅ‘le bocsÃ¡natot.

- Rendben van!

Mikor megÃ©rkeztÃ¼nk a faluba, akkor a kovÃ¡csmÅ±helynÃ©l szÃ¡lltunk le. Hablaty ott volt BÃ©lhangossal Ã©s valamit terveztek. Hablaty mellett Fogatlan fekÃ¼dt. Mikor meglÃ¡tott, akkor morgott egyet. A kÃ©t fÃ©rfi abbahagyta a beszÃ©lgetÃ©st Ã©s rÃ¡m nÃ©ztek. VillÃ¡m odament az apjÃ¡hoz Ã©s megÃ¶leltÃ©k egymÃ¡st

- Fogatlan! Hablaty! Nagyon sajnÃ¡lom, ahogyan viselkedtem! BocsÃ¡natot kÃ©rek azokÃ©rt, amiket mondtam!

Hablaty odajÃ¶tt hozzÃ¡m. A szemembe nÃ©zett.

- VÃ©giggondoltam a dolgokat. Elhiszem, hogy nem egyszerÅ± megszokni ezt. Ã‰s tudom, hogy ezt nem te akartad. MegbocsÃ¡jtok neked! - ekkor Fogatlan is odajÃ¶tt hozzÃ¡m. A szemembe nÃ©zett, majd megnyalta az arcom. - Ã‰s Fogatlan is megbocsÃ¡jt neked! Gondolom, Asztrid elmondta, hogy most egy ideig Å‘ tanÃ-t tÃ©ged. Ez azÃ©rt van, mert hamarosan jÃ¶n Snoggletog Ã©s el kell kezdeni kÃ©szÃ¼lÅ‘dni.

- Mi az a Sno... izÃ©?

- Az egy Ã¼nnep. Gothi szerint hamarosan lehull az elsÅ‘ hÃ³. - amint ezt meghallottam, leesett az Ã¡llam. Augusztus volt, mikor ide kerÃ¼ltem Ã©s mÃ©g csak pÃ¡r napja vagyok itt. Nem lehet, hogy mÃ¡r tÃ©l van! - Mi az?

- Csak az, hogy amikor idekerÃ¼ltem, akkor mÃ©g nyÃ¡r volt nÃ¡lunk. Nem lehet, hogy mÃ¡r tÃ©l legyen! - aztÃ¡n hirtelen eszembe jutott valami. - HabÃ¡r lehet, hogy itt mÃ¡s idÅ‘viszonyok vannak. RemÃ©lem, hogy Ã-gy van. - nagyon is remÃ©nykedtem, hogy valami ilyesmi legyen.

- Ha te mondod. Na szÃ³val! A Snoggletog egy viking Ã¼nnep. Ilyenkor kidÃ-szÃ-tjÃ¼k az egÃ©sz falut. Ã‰s egy hatalmas fenyÅ‘fÃ¡t Ã¡llÃ-tunk fel a fÅ‘tÃ©ren. Este pedig a nagyteremben rendezÃ¼nk egy lakomÃ¡t.

- Ez olyasmi, mint nÃ¡lunk a karÃ¡csony. KarÃ¡csonykor az emberek feldÃ-szÃ-tik a hÃ¡zaikat Ã©s a karÃ¡csonyfÃ¡jukat. Az Ã¼nnep elÅ‘tti este, a Szenteste. Ilyenkor a csalÃ¡d egyÃ¼tt vacsorÃ¡zik Ã©s megajÃ¡ndÃ©kozzÃ¡k egymÃ¡st. Az ezt kÃ¶vetÅ‘ kÃ©t nap maga a karÃ¡csony. Ekkor nem kell az embereknek dolgozni menni. Sajnos mostansÃ¡g nÃ¡lunk nagyon ritka az a karÃ¡csony, amikor esik a hÃ³. - eszembe jutottak, azok a hangulatos estÃ©k, amikor nagyszÃ¼leimnÃ©l voltunk Ã©s ettÃ¼k a finom halÃ¡szlevet.

- Na! A Snoggletog ehhez hasonlÃ³. Otthon elmesÃ©lem majd neked az elsÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyos Snoggletogunkat. MenjÃ©l a nagyterembe! Biztos Ã©hes vagy!

- Igen az vagyok!

ElkÃ¶szÃ¶ntem, majd elindultam a nagyterem felÃ©. MegvacsorÃ¡ztam, majd elindultam Hablaty hÃ¡zÃ¡hoz. Hablaty mÃ¡r ott volt, mikor Ã©n odaÃ©rtem. A tÅ±z elÅ‘tt Ã¼lt. Fogatlan mellette fekÃ¼dt. LeÃ¼ltem

mellÃ© egy mÃ¡sik szÃ©kre. VillÃ¡m pedig odafekÃ¼dt hozzÃ¡m.

- TehÃ¡t. Az egÃ©sz Ãºgy kezdÅ‘dÃ¶tt, hogy nÃ©hÃ¡ny nappal az Ã¼nnep elÅ‘tt elmentem Fogatlannal a szokÃ¡sos reggeli repÃ¼lÃ©sre. Ã‰ppen visszafele tartottunk, mikor meglÃ¡ttam, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok Hibbant felÅ‘l repÃ¼ltek elfele. Az egyik sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ba lelÃ¶kte a fejemrÅ‘l a sisakomat. Mikor visszaÃ©rtÃ¼nk Hibbantra, megrohamoztk a vikingek, hogy megmagyarÃ¡zzam nekik mi tÃ¶rtÃ©nt, de Ã©n sem tudtam. EzutÃ¡n megcsinÃ¡ltam Fogatlan Ã¶nmÅ±kÃ¶dÅ‘ farokszÃ¡rnyÃ¡t. Å• azonnal elrepÃ¼lt.

Ekkor Fogatlan mondott valamit Hablatynak.

- Igen, tudom pajti. De akkor mÃ©g nem Ã©rtettem. - vÃ¡laszolt a viking az Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡nak. - TehÃ¡t! Ott hagytam abba, hogy hÃ¡rom napig semmi sem tÃ¶rtÃ©nt, de azutÃ¡n Ã©szrevettem, hogy HalvÃ©r furÃ¡n viselkedik. KÃ¶vettem, aztÃ¡n kiderÃ¼lt, hogy lelÃ¡ncolta BÃ¼tykÃ¶t. Viszont, amikor meglÃ¡tott, akkor elszakÃ-totta a lÃ¡ncokat Ã©s elrepÃ¼lt velem egyÃ¼tt. Egy szigeten landoltunk, ahovÃ¡ a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny is jÃ¶tt. KiderÃ¼lt, hogy ilyenkor jÃ¶nnek ide, hogy kikeltsÃ©k a tojÃ¡saikat, amik mellesleg felrobbannak. Sehol sem talÃ¡ltam Fogatlant, viszont megtalÃ¡ltam KampÃ³t Ã©s Viharbogarat. EzutÃ¡n visszarepÃ¼ltÃ¼nk Hibbantra, a kicsiket pedig egy hajÃ³roncson szÃ¡llÃ-tottuk. Mikor visszaÃ©rtÃ¼nk, mindenki le volt dÃ¶bbenve. KÃ©sÅ‘bb kiderÃ¼lt, hogy BÃ¼tyÃ¶k hagyott itt tojÃ¡sokat, Ã©s azok elÃ©g sok kÃ¡rt okoztak. Mindenki boldog volt. A nagyterembe mentÃ¼nk. Ã‰n az emberek kÃ¶zt sÃ©tÃ¡ltam. SzomorÃº voltam, amiÃ©rt Fogatlan nem jÃ¶tt vissza. Asztrid prÃ³bÃ¡lt meg felvidÃ-tani. Nem igazÃ¡n sikerÃ¼lt, de egyszer csak meglÃ¶kÃ¶tt Ã©s meglÃ¡ttam, ahogyan Fogatlan felÃ©m kÃ¶zeledik. Odarohantam hozzÃ¡ Ã©s megÃ¶leltem. MeglÃ¡ttam, hogy van valami a szÃ¡jÃ¡ban. A sisakom volt. AzÃ©rt ment el, hogy megtalÃ¡lja a sisakomat. MÃ¡snap pedig Ã¶sszetÃ¶rte az Ã¶nmÅ±kÃ¶dÅ‘ farokszÃ¡rnyÃ¡t, a rÃ©git vÃ¡lasztotta.

- TehÃ¡t akkor a vÃ©gÃ©n minden rendben lett. Ã‰s mikor lesz Snoggletog?

- KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egy hÃ³nap mÃºlva. Csak mÃ¡r most el kell kezdeni megcsinÃ¡lni a dÃ-szeket. Minden Ã©vben tÃ¶nkre megy nÃ©hÃ¡ny, Ã©s azokat kell megjavÃ-tani, vagy helyettesÃ-teni. Szerintem menjÃ©l aludni. Holnap folytatod a tanulÃ¡st.

- Rendben! JÃ³ Ã©jszakÃ¡t! - felmentem az emeletre, befekÃ¼dtem az Ã¡gyba Ã©s el is aludtam.

* * *

><p>MÃ¡r csak Ã¶t nap van Snoggletogig. AmiÃ³ta Asztrid tanÃ-t engem, megszerettem a repÃ¼lÃ©st. Kicsit nehezen kezdÅ‘dÃ¶tt. Eleinte nem tettÃ¼nk meg nagy tÃ¡vokat. Ahogy teltek a napok, Ãºgy egyre tÃ¶bbet repÃ¼ltÃ¼nk. Elkezdtem gyakorolni a kardforgatÃ¡st is, de nem sokra jutottunk. A kard nehezebb volt, mint gondoltam Ã©s Hablatyon kÃ-vÃ¼l senki nem hasznÃ¡l kardot, csak fejszÃ©t Ã©s kalapÃ¡csot. EzÃ©rt Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy a kardozÃ¡st Hablatyra bÃ-zzuk. Sokat tanultam a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l is, sÅ‘t, amikor az anatÃ³miÃ¡jukrÃ³l esett szÃ³, akkor Ã©n is tudtam Ãºjat mondani, hiszen biolÃ³gus osztÃ¡lyba jÃ¡rok. Egyik nap elmentÃ¼nk az egyik kÃ¶zeli szigetre, ahol sikerÃ¼lt megszelÃ-dÃ-tenem egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyt. Igaz, hogy az volt a harmadik sÃ¡rkÃ¡ny, amelyhez odamentem prÃ³bÃ¡lkozni, mert az elsÅ‘

kettÅ‘nÃ©l kudarcot vallottam. Minden este beszÃ¡moltam Hablatynak mindarrÃ³l, amiket tanultam.<p>

Ma segÃ-tettem feldÃ-szÃ-teni a falut. Az egÃ©sz nap rÃ¡ment, de a vÃ©geredmÃ©ny nagyon szÃ©p lehetett, hiszen mindenki Ã¶rÃ¼lt. Ã‰n is boldog voltam, csak nem teljesen Ã©rtettem ezt a festett pajzsos dÃ-szÃ-tÃ©st, de ez biztos valami viking szokÃ¡s. Asztrid azt mondta, hogy az Ã¼nnepig azt csinÃ¡lhatok, amit akarok. VisszajÃ¶ttek TakonypÃ³cÃ©k sÃ¡rkÃ¡nyszigetrÅ‘l. Most talÃ¡lkoztam elÅ‘szÃ¶r Erettel. Hablaty mesÃ©lt rÃ³la.

MegprÃ³bÃ¡ltam megismerni Å‘ket, beszÃ©lgetni velÃ¼k, de nem jÃ¶tt Ã¶ssze. HalvÃ©r Ã©s TakonypÃ³c KÅ‘fejre nyomult. Fafejjel meg folyton csak a rombolÃ¡srÃ³l beszÃ©lt. KÅ‘fej Eretet nyaggatta. Magamban azt gondoltam, hogy milyen vicces lenne, ha kiderÃ¼lne, hogy meleg Ã©s igazÃ¡bÃ³l HalvÃ©rre, vagy TakonypÃ³cra bukna. Ez lenne a szerelem Ã¶rdÃ¶gi kÃ¶re. NÃ©ha tÃ¡madtak ilyen beteg gondolataim.

MiutÃ¡n rÃ¡jÃ¶ttem, hogy nem jutok semmire velÃ¼k, Ã-gy Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy ValkÃ¡val fogok beszÃ©lgetni. Å• nagyon sok mindent tud a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l Ã©s kivÃ¡lÃ³ beszÃ©dpartnernek is bizonyult.

HÃ¡rom nappal snoggletog elÅ‘tt jutott eszembe, hogy ajÃ¡ndÃ©kokat kÃ©ne csinÃ¡lnom. Felkerestem Hablatyot.

- Hablaty! Van valami Ã¶tleted, hogy milyen ajÃ¡ndÃ©kot adhatnÃ©k VillÃ¡mnak? Illetve Asztridnak, ValkÃ¡nak, BÃ©lhangosnak Ã©s Fogatlannak?

- Figyelj! NekÃ¼nk nem kell semmi! De komolyan. ElÃ©g ajÃ¡ndÃ©k lesz majd, ha visszahozod az Ã‰jfÃºriÃ¡kat. VillÃ¡mnak pedig... nem is tudom. TalÃ¡n csinÃ¡lhatnÃ¡l neki egy... sÅ‘t nem is! Mondd meg neki, hogy indultok az Ã¼nnepi sÃ¡rkÃ¡nyversenyen. Szerintem nagyon Ã¶rÃ¼lne neki.

- SÃ¡rkÃ¡nyverseny? EmlÃ©kszem, hogy mÃ¡r mesÃ©ltÃ©l rÃ³la, de esÃ©lyem se lenne. Azt sem tudom pontosan, hogy mik a szabÃ¡lyok.

- Ne aggÃ³dj! A verseny kÃ©t hÃ©t mÃºlva lesz, addig felkÃ©szÃ-telek. Ã‰s nem kell nyerned. Csak Ã©rezd jÃ³l magad Ã©s VillÃ¡m is Ã¶rÃ¼lni fog neki.

- Rendben! Ez egÃ©szen jÃ³l hangzik! KÃ¶szÃ¶nÃ¶m!

* * *

><p>Ma este van Snoggletog! Az egÃ©sz falu boldog volt. Este mindenki Ã¶sszegyÅ±lt a nagyteremben. EttÃ¼nk Ã©s ittunk. A mÃ©zsÃ¶r nagyon finom volt, de kicsit hiÃ¡nyzott, az a jÃ³ erÅ‘s hÃ¡zi pÃ¡linka, amivel otthon koccintottunk. Nagyon jÃ³ volt a hangulat. Hablaty felÃ¡llt egy emelvÃ©nyre Ã©s Ã-gy szÃ³lt a vikingekhez.<p>

- Emberek! Mindenkinek boldog Snoggletogot kÃ-vÃ¡nok. KÃ©t hÃ©t mÃºlva lesz az Ã¼nnepi sÃ¡rkÃ¡nyverseny. A jelentkezÅ‘k: Asztrid, TakonypÃ³c, HalvÃ©r, KÅ‘fej Ã©s Fafej, illetve Eret. Van-e mÃ©g valaki, aki jelentkezni szeretne?

Nem vÃ©letlenÃ¼l nem emlÃ-tett engem. megbeszÃ©ltÃ¼k elÅ‘re, hogy ma este fogok jelentkezni. FelÃ¡lltam Ã©s Ã-gy szÃ³ltam:

- Ã‰n is szeretnÃ©k jelentkezni! - mindenki megdÃ¶bbent. VillÃ¡mra nÃ©ztem, akinek leesett az Ã¡lla. - Bizony VillÃ¡m! Indulunk a sÃ¡rkÃ¡nyversenyen! - TakonypÃ³c hangos nevetÃ©sÃ©re lettem figyelmes, de Hablaty azonnal csendre intette.

Ezek utÃ¡n az Ã©jjel nagyon jÃ³l telt, talÃ¡n tÃºlsÃ¡gosan is jÃ³l. Kicsit sok mÃ©zsÃ¶rt ittam.

MÃ¡snap reggel mÃ¡snaposan Ã©bredtem. Nem emlÃ©keztem semmire a tegnapbÃ³l. Hablaty azt mondta, hogy sokat ittam Ã©s kidÅ‘ltem, Ãºgy kellett engem hazacipelni. A sÃ¡rkÃ¡nyom rÃ¡m morgott, gondoltam nem Ã¶rÃ¼lt, hogy ezt tettem. TÃºlzÃ¡sba estem. DÃ©lutÃ¡n mÃ¡r jÃ³l Ã©reztem magam. Asztrid meglÃ¡togatott.

- Holnap elkezdÃ¼nk gyakorolni a versenyre.

- Te fogsz velem gyakorolni?

- Nem csak Ã©n. Hablaty is. Ma viszont pihend ki magad rendesen!

MÃ¡r most elÅ‘re izgultam, hogy milyen lesz a verseny Ã©s hogy hogyan fogunk teljesÃ-teni.

8. BÃ¡rÃ¡nyreptetÃ©s

Sziasztok!

Most, hogy Geralt tÃ¶rtÃ©netÃ©n tÃºl vagyok, most mÃ¡r be fogom fejezni ezt a sztorit. A napokban megnÃ©ztem, hogy mennyien tekintettÃ©tek meg ezt a fanfiction-t Ã©s szinte leesett az Ã¡llam, amikor meglÃ¡ttam, hogy mÃ¡r 1600-an. NehÃ©z leÃ-rni azt az Ã¶rÃ¶mÃ¶t, amit Ã©reztem. De nem is prÃ³bÃ¡lom. KÃ¶szÃ¶netet szeretnÃ©k mondani! De elÃ©g a fÃ¶lÃ¶sleges szavakbÃ³l. JÃ¶jjÃ¶n is a folytatÃ¡s!

* * *

><p>(GÃ¡lÃ©r)<p>

Reggel a nappal keltem. VillÃ¡m volt az, aki felÃ©bresztett Ã¡lmombÃ³l. BÃ¡r lehet, hogy nem baj, hiszen arrÃ³l Ã¡lmodtam, hogy visszatÃ©rek a sajÃ¡t vilÃ¡gomba VillÃ¡mmal Ã©s mindenki Ã¼ldÃ¶z engem. Viszont az is igaz rÃ¡m, hogy Ã©n inkÃ¡bb az a tÃ-pus vagyok, aki sokÃ¡ig fenn marad, viszont dÃ©lig alszik. HÃ¡t elÃ©g nehÃ©z volt ilyen korÃ¡n kelnem, Ã©s egy kicsit morcos voltam, de hamar elmÃºlt, miutÃ¡n ittam egy kis mÃ©zsÃ¶rt.

Asztriddal kimentÃ¼nk az erdÅ‘be.

- ElÅ‘szÃ¶r is: elmondom neked a szabÃ¡lyokat. Van az az Ã©pÃ-tmÃ©ny, ahol sok Ã¼lÅ‘hely van. Ott vannak a hÃ¡lÃ³k, ahova a bÃ¡rÃ¡nyokat kell dobni. Az a lÃ©nyeg, hogy repÃ¼ltÃ¶k a sziget kÃ¶rÃ¼l Ã©s ha lÃ¡ttok egy megjelÃ¶lt bÃ¡rÃ¡nyt, amit Ãºgy ismersz fel, hogy festettÃ¼nk rÃ¡ pÃ¡r kÃ¶rt. Azokat kell elkapnotok Ã©s a hÃ¡lÃ³ba dobnotok. De a tÃ¶bbi jÃ¡tÃ©kos elveheti tÅ‘letek a bÃ¡rÃ¡nyt, amÃ-g nem viszitek a hÃ¡lÃ³ felÃ©. Mindegyik Ã¡llat egy pontot Ã©r, Ã©s a vÃ©gÃ©n van egy tÃ-z pontot Ã©rÅ‘ fekete bÃ¡rÃ¡ny. Aki a legtÃ¶bb

pontot szerzi az nyer. - miutÃ¡n Asztrid mÃ©g vÃ¡laszolt az egyÃ©b kÃ©rdÃ©seimre a versennyel kapcsolatban elkezdtÃ¼nk gyakorolni.

Ez annyibÃ³l Ã¡llt, hogy elÅ‘szÃ¶r egyszerÅ±bb repÃ¼lÃ©si manÅ‘vereket hajtottunk vÃ©gre. De mivel mÃ©g mindig fÃ©lek kicsit, Ã-gy ezek is nehezen mentek.

Fogalmam sem volt, hogyan fogom kÃ©t hÃ©t alatt legalÃ¡bb olyan jÃ³l bÃ-rni a repÃ¼lÃ©st, hogy valami minimÃ¡lis esÃ©lyem legyen egy bÃ¡rÃ¡ny elkapÃ¡sÃ¡ra Ã©s annak cÃ©lba juttatÃ¡sÃ¡ra. RepÃ¼lÃ©s kÃ¶zben eszembe jutott, hogy ha otthon lenne ilyen, akkor nagyon sok pÃ©nz kÃ©rnÃ©nek a belÃ©pÅ‘Ã©rt, itt pedig bÃ¡rki megnÃ©zheti ingyen. SÅ‘t elgondolkoztam az egÃ©sz viking kÃ¶zÃ¶ssÃ©gen. SegÃ-tenek egymÃ¡snak. EgyÃ¼tt mindannyian csinÃ¡lnak valamit. Mindannyian fenntartjÃ¡k a szigetet. Mintha egy hatalmas csalÃ¡dba kerÃ¼ltem volna. Nekem nagyon szimpatikus lett ez a fajta egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dÃ©s. MÃ¡r lassan azt kÃ-vÃ¡ntam, hogy bÃ¡rcsak az Ã©n vilÃ¡gomban is Ã-gy mÅ±kÃ¶dnÃ©nek a dolgok. RÃ¡jÃ¶ttem, hogy minÃ©l tÃ¶bb ideje vagyok itt, annÃ¡l kevesebbet gondolok arra a vilÃ¡gra, ahonnan Ã©n jÃ¶ttem. MÃ¡r nem igazÃ¡n akarom elhagyni ezt a helyet. SzÃ-vesen Ã©lnÃ©k itt Ã©letem vÃ©gÃ©ig. De azÃ©rt hiÃ¡nyoznak a szÃ¼leim, a testvÃ©rem, a barÃ¡taim.

NÃ©hÃ¡ny napja mÃ¡r edzettÃ¼nk, amikor elÅ‘szÃ¶r jelent meg Hablaty, hogy Å‘ is segÃ-tsen, illetve, hogy levÃ¡ltsa Asztridot, hiszen Å‘ is versenyzÅ‘, Å‘ is akart egy kicsit gyakorolni.

Hablaty mÃ³dszerei nagyban hasonlÃ-tottak a lÃ¡nyÃ©hoz. Ekkor mÃ¡r kicsit magabiztosabb voltam. Viszont Hablaty valami egÃ©szen Ãºjat is megprÃ³bÃ¡lt megtanÃ-tani, ami elsÅ‘sorban nem a versenyhez volt szÃ¼ksÃ©ges, hanem magÃ¡hoz a repÃ¼lÃ©shez. Magasra felrepÃ¼ltÃ¼nk a tenger fÃ¶lÃ¶tt, majd mikor mÃ¡r nem emelkedtÃ¼nk, hanem csak egy helyben voltunk megszÃ³lalt.

- Nos GÃ¡lÃ©r! A repÃ¼lÃ©snÃ©l, sÅ‘t minden mÃ¡snÃ¡l is az a lÃ©nyeg, hogy bÃ-zzatok egymÃ¡sban. BÃ-znod kell VillÃ¡mban, hogy megvÃ©d, nem hagyja, hogy bajod essen. Viszont neki is tudnia kell, hogy bÃ-zhat benned, nem hagyod el, mellette leszel! EzÃ©rt most csak annyi lesz a dolgotok, hogy figyeltek Ã©s utÃ¡nozzÃ¡tok, amit mi csinÃ¡lunk Fogatlannal. - kicsit bizonytalanul, de bÃ³lintottam.

Hablaty kicsatolta magÃ¡t a nyeregbÅ‘l, majd pedig mondhatni ledÅ‘lt az Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l Ã©s elkezdett zuhanni, Fogatlan pedig utÃ¡na. Csak nÃ©ztÃ¼k, illetve hallottuk, ahogy Ã¶rÃ¶mÃ©ben kiÃ¡ltoznak. AztÃ¡n jÃ³val alacsonyabban Fogatlan bedÅ‘lt alÃ¡, Ã-gy a nyeregre Ã©rkezett, majd pedig Ãºjra Ã¶sszekÃ¶tÃ¶tte a nyereggel Ã©s elkezdtek emelkedi. PÃ¡r mÃ¡sodperc elteltÃ©vel mÃ¡r mellettÃ¼nk voltak.

- Nos ennyit kÃ©ne. Tudom, hogy te mÃ©g csak pÃ¡r hete szoktad meg, hogy sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton repÃ¼lj, de ez nem is teljesen a repÃ¼lÃ©srÅ‘l szÃ³l, hanem a bizalomrÃ³l! Nem is kell sokat zuhanni, csak egy pÃ¡r mÃ¡sodperc. De kÃ©rlek tegyÃ©tek meg! Ez leginkÃ¡bb a ti Ã©rdeketek. Szerintem ez a lÃ©pÃ©s egy komoly mÃ©rfÃ¶ldkÅ‘ a kapcsolatotokban.

Nem tudtam megszÃ³lalni. VÃ©giggondoltam minden szÃ³t Ã©s belÃ¡ttam, hogy meg kell ezt tenni. MÃ¡r nem is tudom, hogy miÃ©rt csinÃ¡lom ezt az egÃ©szet. Hogy Ãºjra otthon legyek? Vagy csak a kis sÃ¡rkÃ¡yokÃ©rt? Vagy lehet, hogy mÃ¡smiatt, amit mÃ©g Ã©n sem tudok? Egyre gyakraabban jutott eszembe a kÃ©rdÃ©s, hogy _miÃ©rt csinÃ¡lom?

_ De vÃ¡lasz mÃ©g nem talÃ¡ltam rÃ¡. Olyan vÃ¡laszt, amit biztosra mondhatok. De most mÃ¡r vÃ©ge az elmÃ©lkedÃ©snek. Meg kell tennem. Ã‰ppen ugrani kÃ©szÃ¼ltam, mikor Hablaty megÃ¡llÃ-tott benne.

- VÃ¡rj! VillÃ¡m! Ã“vatosan kapd el, mert nÃ©ha elÃ©g fÃ¡jdalmas tud lenni az Ã©rkezÃ©s! - elÅ‘szÃ¶r nem tudtam, hogy mire gondolhat, majd, amikor rÃ¡m kacsintott leesett. Kicsit megtÃ¡ntorodtam, de vÃ©gÃ¼l kicsatoltam magam Ã©s ledÅ‘ltem a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l.

Becsukott szemmel zuhantam Ã©s kiÃ¡lltottam, de nem Ã¶rÃ¶mÃ¶mben. AztÃ¡n pÃ¡r mÃ¡sodperc elteltÃ©vel kinyitottam a szemem. PillantÃ¡som talÃ¡lkozott az Ã‰jfÃºriÃ¡Ã©val. MegnÃ©ztem, hogy milyen kÃ¶zel vagyunk a tengerhez. Messzebb volt, mint gondoltam, de azÃ©rt szÃ³ltam VillÃ¡mnak, hogy mostmÃ¡r elÃ©g ebbÅ‘l. Å• alÃ¡mszÃ¡llt, majd amennyire Ã³vatosan csak meg tudtok csinÃ¡lni, rÃ¡Ã¼ltem Ã©s ismÃ©t elkezdtÃ¼nk emelkedni. Mikor visszaÃ©rtÃ¼nk HablatyÃ©khoz, Å‘k megdÃ-csÃ©rtek minket. A mai napon mÃ©g csinÃ¡ltunk pÃ¡r repÃ¼lÃ©si manÅ‘vert, amit Ã©n magamban bizalom-mutatvÃ¡nynak neveztem el. Igen elÃ©g hÃ¼lyÃ©n hangik, de igazÃ¡bÃ³l ez volt.

NÃ©hÃ¡ny nap elteltÃ©vel Asztrid Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy megmutatja, hogyan is mÅ±kÃ¶dik a verseny Ã©lesben. Nem volt olyan egyszerÅ±, mint gondoltam, ugyanis a bÃ¡rÃ¡nyok nagyon ficÃ¡nkoltak. Valahogy arÃ©rt megoldottuk, de beletalÃ¡lni a hÃ¡lÃ³ba sem volt a legkÃ¶nnyebb, mert Asztrid mindig az utamat Ã¡llta. Kicsit sajnÃ¡ltam szegÃ©ny bÃ¡rÃ¡nyokat, de azÃ©rt vicces volt megfÃ¼rdetni Å‘ket a sÃ³s tengervÃ-zben.

Ã‰s vÃ©gÃ¼l ez a nap is eljÃ¶tt. A verseny ideje. VillÃ¡mmal a sÃ¡rkÃ¡nyiskolÃ¡ban vÃ¡rakoztunk, innen indultunk. A tÃ¶bbiek is itt voltak. Mindenki versenyzett Hablaty csapatÃ¡bÃ³k, kivÃ©ve Å‘t, Å‘ volt a verseny mestere. Å• adta ki az utasÃ-tÃ¡sokat. Ã–sszesen tizenhÃ¡rom bÃ¡rÃ¡nyt kellett a hÃ¡lÃ³ba juttatni, ebbÅ‘l volt egy fekete, a tÃ¶bbi fehÃ©r. Mindegyiken ott volt az a jel, amit mÃ¡r mutattak nekem.

MegszÃ³laltak a kÃ¼rtÃ¶k Ã©s mindenki a rajthelyÃ©hez Ã¡llt. Hibbant fÃ¶nÃ¶ke kiÃ¡llt az emelvÃ©nyre, majd tartott egy rÃ¶vid beszÃ©det, amit minden verseny elÅ‘tt szoktak. Egy rÃ¶vid idÅ‘re visszaemlÃ©keztem azokra a tanulmÃ¡nyi Ã©s sakk versenyeimre, ahol nagyszerÅ± eredmÃ©nyeket Ã©rtem el. BÃ-ztattam magam, hogy itt is sikerÃ¼l meglepnem sokakat.

Elindultunk. Mindenki a falu kÃ¶rÃ¼l repkedett Ã©s kerestÃ©k a bÃ¡rÃ¡nyokat. Kicsit keveseltem a tizenhÃ¡rom cÃ©lpontot, de kiderÃ¼lt, hogy nem olyan kÃ¶nnyÅ± megtalÃ¡lni Å‘ket, mert van eszÃ¼k, Ã©s megprÃ³bÃ¡lnak elbÃºjni. ValÃ³szÃ-nÅ±leg, mindig Å‘k vannak befestve. Ahogy repkedtÃ¼nk, megtalÃ¡ltam az elsÅ‘t. VillÃ¡m elnidult Ã©s elkapta, majd feldopta. Ã‰n alig tudtam elkapni, aztÃ¡n megtartani, de vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt. MÃ¡r kÃ¶zel voltak a zsÃ¡komhoz, mikor TakonypÃ³c nekem jÃ¶tt Ã©s elvette tÅ‘lem a birkÃ¡t. Nevetett egyet, majd bedobta a sajÃ¡t hÃ¡lÃ³jÃ¡ba. Magamban kÃ¡romkodtam egyet, aztÃ¡n elindultam Ãºjabb bÃ¡rÃ¡nyÃ©rt.

Nagy nehezen sikerÃ¼lt mÃ©g egyet elkapnom. Idultam volna a hÃ¡lÃ³khoz, de Ã©szrevettem TakonypÃ³cot, hogy egy viszonylag jÃ³l elrejtett kiszÃ¶gellÃ©sen vÃ¡rakozik. Az volt a lerÃ¶videbb Ãºt a cÃ©lomig, de inkÃ¡bb tettem egy kerÃ¼lÅ‘t. Asztriddal talÃ¡lkoztam, aki csak rÃ¡m mosolygott. Eszembe jutott, hogy az ikreket nem lÃ¡ttam mÃ©g, ezÃ©rt mgkÃ©rdeztem tÅ‘le, hogy hol lehetnek. Erre csak annyit

vÃ¡laszolt, hogy nem tudja, valÃ³szÃ-nÅ±leg valahol hÃ¼lyÃ©skednek. BÃ¡r a vikinglÃ¡nyrÃ³l Hablaty azt mondta, hogy van benne versenyszellem, nem vette el tÅ‘lem a birkÃ¡t. VÃ©gÃ¼l elÃ©rtÃ¼k a hÃ¡lÃ³ Ã©s meglett az elsÅ‘ pontom.

Ã‰s ez volt az egyetlen egÃ©sz vÃ©gig. MÃ©g kettÅ‘t szereztem, de az egyiket TakonypÃ³c nyÃºlta le, a mÃ¡sikat pedig Asztrid. Csak egy kis elÅ‘nyt adott, hogy ne Ã©rezzem teljesen vesztesnek magam. Az ikreket mÃ©g mindig nem lÃ¡ttam, HalvÃ©rt is csak elvÃ©tve egyszer-kÃ©tszer. LegtÃ¶bbet Asztriddal talÃ¡lkoztam, illetve TakonypÃ³ccal. MÃ©g mindig magamban nevettem, amikor hangosan kimondtÃ¡k a nevÃ©t.

Most jÃ¶tt a fekete bÃ¡rÃ¡ny. Az Ã¡llÃ¡s, ha jÃ³l emlÃ©kszem, akkor Asztrid vezetett 7 ponttal. UtÃ¡na takonypÃ³c 3-al. VÃ©gÃ¼l pedig nekem Ã©s HalvÃ©rnek volt 1-1 pontja. Az ikrek meg sehol sem voltak. MÃ¡r kezdtem aggÃ³dni egy kicsit Ã©rtÃ¼k. MegszÃ³lalt a kÃ¼rt, ami azt jelezte, hogy elÃ©rlkezik az utolsÃ³ kÃ¶r. Ez mondhatni a mindent eldÃ¶ntÅ‘, hiszen, aki megszerzi a fekete bÃ¡rÃ¡nyt tÃ-z pontot kap, Ã-gy megnyeri a versenyt.

MÃ¡r lÃ¡ttam a katapultot, ami kilÃ¶vi a kulcscÃ©lpontot. Amilyen gyorsan csak tudtunk repÃ¼ltÃ¼nk felÃ©, de nem voltam elÃ©g gyors. TakonypÃ³c kÃ¶zelebb volt, Ã©s elkapta, de mi utÃ¡na mentÃ¼nk Ã©s VillÃ¡m egy meglepÅ‘ csapÃ¡ssal kilÃ¶kte a viking kezÃ©bÅ‘l a jÃ³szÃ¡got Ã©s megszereztem. Nagy boldogsÃ¡g fogott el, hiszen van esÃ©lyem nyerni. Vagyis volt, mert Asztrid elvette tÅ‘lem ezt a lehetÅ‘sÃ©get. VÃ©gÃ¼l pedig mÃ¡r nem bÃ-rtam beÃ©rni Ã©s Å‘ nyert.

Nem voltam olyan bÃ¡natos a veresÃ©g miatt, hiszen Ã©n mÃ©g Ãºj vagyok ebben az egÃ©sz sÃ¡rkÃ¡nyos dologban. MiutÃ¡n Asztridot kikiÃ¡ltottÃ¡k gyÅ‘ztesnek, mindenki ment a maga dolgÃ¡ra. Hallottam, ahogyan Hablaty Ã©s a gyÅ‘ztes megbeszÃ©ltÃ©k, hogy elmennek megbeszÃ©lni nÃ©hÃ¡ny dolgot. TakonypÃ³c Ã©s HalvÃ©r elmentek megkeresni KÅ‘fejet Ã©s Fafejet, mert mÃ©g mindig nem kerÃ¼ltek elÅ‘. Ã‰n nem tudtam mit csinÃ¡lni ezÃ©rt Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy az Ã©n drÃ¡ga repÃ¼lÅ‘ hÃ¼llÅ‘mmel elmentÃ¼nk egy kicsit szÃ¡rnyalni.

Nem tudtam, hogy merre megyÃ¼nk, mert egyrÃ©szt nem tudtam bemÃ©rni, hogy most melyik Ã©gtÃ¡j felÃ© megyÃ¼nk, illetve szinte egyÃ¡ltalÃ¡n nem ismerem a kÃ¶rnyÃ©ket, de mÃ©g Hibbant szigetet sem. MegbÃ-ztam az Ã‰jfÃºriÃ¡m tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡si kÃ©pessÃ©geiben. A nap hÃ¡tralevÅ‘ rÃ©sze ezzel telt el. RepÃ¼lÃ©s kÃ¶zben azon gondolkoztam, hogy vajon van-e lehetÅ‘sÃ©gem Ã¼zenetet kÃ¼ldeni a csalÃ¡domnak, illetve, hogy Å‘k kÃ¼ldjenek nekem. ErrÅ‘l megkÃ©rdezem Hablatyot.

Mikorra visszaÃ©rtÃ¼nk mÃ¡r az ikrek visszakerÃ¼ltek. Nem tudom pontosan, hogy hol voltak, mert valami hÃ¼lye nevÅ± szigeten talÃ¡ltÃ¡k meg Å‘ket.

Este vacsora kÃ¶zben Hablaty elmondta, hogy mit tervez az elkÃ¶vetkezendÅ‘ idÅ‘re.

- Nos... - kezdte - elÅ‘szÃ¶r is szeretnÃ©nk gratulÃ¡lni neked a teljesÃ-tmÃ©nyedÃ©rt. - mind Valka, mind Asztrid is megdÃ-csÃ©rt. - MÃ¡sodszor pedig szeretnÃ©nk megkÃ©rni, hogy holnap gyere el te is SÃ¡rkÃ¡ny-szigetre. Ott tudnÃ¡nk tanÃ-tani, Ã©s elkÃ©ne a segÃ-tsÃ©ged az Ã©pÃ-tkezÃ©zben.

- VÃ©gÃ¼l is... Ãºgy sincs jobb dolgom, szÃ³val megyek. IgazÃ¡n

Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy segÃ-thetek. Viszont lenne egy kÃ©rdÃ©sem. Tudok valahogy Ã¼zenetet kÃ¼ldeni anyukÃ¡mnak? Ã‰s ha igen, az is megoldhatÃ³, hogy vÃ¡laszoljon nekem? - Ã¶sszenÃ©ztek, majd a fÅ‘nÃ¶k vÃ¡laszolt.

- Van mindkettÅ‘re lehetÅ‘sÃ©ged, viszont Ã-gÃ©rd meg, hogy nem Ã-rsz rÃ³la a sÃ¡rkÃ¡nyokÃ³l Ã©s olyasmikrÅ‘l, ami ott nincs, de itt van. Ã•rd meg a levelet, majd pedig elkÃ¼ldÃ¼nk egy Rettenetes rÃ©met, aki kiviszi a levelet. Ã•rd bele, hogy Ã°gy vÃ¡laszolhat, hogy megÃ-rja a levelet Ã©s kirakja az ajtaja elÃ©, amikor senki sem figyel, majd elhozza.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! Nagyon szÃ©pen kÃ¶szÃ¶nÃ¶m! - mondtam, majd berohantam a szobÃ¡mba (vagyis, amit kaptam szÃ¡llÃ¡skÃ©nt szobÃ¡ba) Ã©s megÃ-rtam a levelet.

Szia anya!

Tudom, hogy aggÃ³dsz Ã©rtem, de biztosÃ-talak, hogy jÃ³ helyen vagyok. Sajnos nem mondhatok sokat, csak annyit, hogy itt jÃ³l Ã©rzem magam. TermÃ©szetesen hazavÃ¡gyom Ã©s dolgozom rajta, hogy minÃ©l elÅ‘bb hazajussak. Mond meg a tÃ¶bbieknek is, akik Ã©rdeklÅ‘dnek utÃ¡nam, hogy minden rendben van velem. Annyira hiÃ¡nyzol mÃ¡r, hogy nehÃ©z leÃ-rni. MÃ©g valamit szeretnÃ©k mondani, illetve megkÃ©rnÃ©lek valamire. ElÅ‘szÃ¶r is ha akarsz, most Ã-rhatsz nekem egy levelet, ami utÃ¡n ezt elolvastad, ezek utÃ¡n tedd ki a bejÃ¡rati ajtÃ³ elÃ© Ã©s majd eljut hozzÃ¡m, de csakis akkor, ha nem lÃ¡tjÃ¡k, ki viszi el. Illetve mÃ©g lÃ©gy szÃ-ves Ã-rd le nekem, ha vÃ¡laszolsz, hogy ott milyen dÃ¡tumot Ã-runk, mert itt mÃ¡r hÃ³napok teltek el, viszont nem vagyok benne biztos, hogy otthon is. Ha jÃ³l emlÃ©kszem, akkor jÃºlius volt, amikor eltÅ±ntem. RemÃ©lem, hogy boldogan Ã©litek az Ã©leteteket. Ã‰s remÃ©lem, mihamarabb viszontlÃ¡tlak titeket.

Szeretettel fiad: GÃ¡lÃ©r.

Ã–sszehajtottam a levelet, Ã©s odaadtam Hablatynak, aki azonnal egy Rettenetes rÃ©mre bÃ-zta. A kis sÃ¡rkÃ¡ny azonnal elindult. Mivel mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt, Ã-gy lefekÃ¼dtem aludni. De nehezen jÃ¶tt Ã¡lom a szememre, mert rengeteg gondolat mÃ¡szkÃ¡lt a fejemben. Nagy nehezen tudtam elaludni, de rÃ©mÃ¡lom tÃ¶rt rÃ¡m, Ã©s arra Ã©bredtem, hogy a fÃ¶ldÃ¶n fekszem. Sehogy sem jutott eszembe mirÅ‘l Ã¡lmodtam, de talÃ¡n jobb is Ã-gy. VillÃ¡m meleg Ã©s bÃ¼dÃ¶s leheletÃ©t Ã©reztem, majd megpillantottam a sÃ¡rkÃ¡nyomat, amint kicsit aggÃ³dÃ³ teknitettel bÃ¡mul.

- Semmi baj. - mondtam neki.- Csak rosszat Ã¡lmodtam. - visszafekÃ¼dtem aludni, de megint nem sikerÃ¼lt. MorgÃ¡sra lettem figyelmes. VillÃ¡m volt az, majd elmutogatta nekem, hogy fekÃ¼djek oda hozzÃ¡. HÃ¡lÃ¡s tekintettel magamhoz vettem a takarÃ³mat, majd az leterÃ-tettem a kÅ‘re, amin alszik, arra a terÃ¼letre, ahova fekÃ¼dtem. EzutÃ¡n betakart a szÃ¡rnyÃ¡val Ã©s elaludt. Olyan megnyugtatÃ³ Ã©rzÃ©s volt. Hamar elaludtam, Ã©s nem tÃ¶rt rÃ¡m rÃ©mÃ¡lom.

* * *

><p>Annyira sajnÃ¡lom, hogy erre a rÃ©szre majdnem egy egÃ©sz Ã©vet kellett vÃ¡rni. Igyekeztem, de sajnos az iskola, illetve a mÃ¡sik sztori kÃ¶zbeszÃ³lt. Nem tudom, mikor lesz kÃ¶vetkezÅ‘ rÃ©sz,

de prÃ³bÃ¡lom minÃ©l hamarabb. Ha idÃ©n mÃ¡r nem lesz, akkor most mindenkinek sÃ¡rkÃ¡nyos snoggletogot Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyokban gazdag ÃºjÃ©vet kÃ-vÃ¡nok.

9. MegÃ©rtve

(GÃ¡lÃ©r anyja)

MÃ¡r kÃ©t hete, hogy elment az Ã©n nagyobbik fiam. Nagyon hiÃ¡nyzik, Ã©s semmit sem tudok. Mi lehet vele? Egyszer kaptam tÅ‘le egy levelet, de nem sokat tudtam meg tÅ‘le. AmiÃ³ta elvÃ¡ltam Lakival, azÃ³ta nem volt sok boldog pillanatom. GÃ¡lÃ©r nem akarta ezt elfogadni Ã©s engem hibÃ¡ztatatott, holott Laki is ugyanolyan hibÃ¡s volt. AztÃ¡n elfogadta, de ez Ã©vek mÃºltÃ¡val tÃ¶rtÃ©nt csak meg. De miÃ³ta talÃ¡lkoztam Veremirrel Ã©s egymÃ¡sba szerettÃ¼nk mÃ©g egy Ã©ve, azÃ³ta semmi rossz nem tÃ¶rtÃ©nt velem. Csak ez. Ã‰s most Ã¶sszekÃ¶ltÃ¶ztÃ¼nk. MegkÃ©rtem, hogy rendezzÃ¼nk be egy szobÃ¡t GÃ¡lÃ©rnak, ha valaha hazaÃ©r.

Most voltunk kirÃ¡ndulni is, ahova leginkÃ¡bb az Ã©n eltÅ±nt gyermekem szeretett volna menni. Ã‰s pont Å‘ nem volt itt velÃ¼nk. BÃ¡r azt Ã-rta nekem, hogy Ã©rezzÃ¼k jÃ³l magunkat, de nem olyan kÃ¶nnyÅ± ez. Igaz, hogy kollÃ©gista, de ez mÃ¡s.

EgyedÃ¼l voltam otthon. A kisebb fiam, a barÃ¡tjÃ¡nÃ¡l volt, szerelmem meg dolgozott. Ã‰n mÃ©g szabadsÃ¡gon voltam. KopogÃ¡st hallottam az ajtÃ³n, amit furcsÃ¡lltam, mert senki sem vÃ¡rtam. FellÃ¡ngolt bennem a remÃ©ny, hogy GÃ¡lÃ©r jÃ¶tt haza. Kinyitottam az ajtÃ³t, Ã©s megint a levelet lÃ¡ttam meg. Sejtettem, hogy ki kÃ¼ldte. Elolvastam, majd sÃ-rva fakadtam. Nem is tudom, miÃ©rt.

AmiÃ³ta elment csak az apja, meg egy pÃ¡r mÃ¡sik ismerÅ‘se kÃ©rdezgetett felÅ‘le, de nem tudtam mit mondani.VÃ©gÃ¼l Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy elmondom az igazat az Laki-nak, a nagyszÃ¼leinek, Ã©s az osztÃ¡lyfÅ‘nÃ¶kÃ©nek. NagyjÃ¡bÃ³l mindenkinek azt mondtam, hogy eltÅ±nt de mÃ¡r kaptam tÅ‘le levelet, melyben tÃ¡jÃ©koztatott nÃ©hÃ¡ny dologrÃ³l. Nem mindenki hitte el azonnal, de megoldottam. AztÃ¡n eszembe jutott, hogy most vÃ¡laszolhatok neki. Kerestem egy papÃ-rt, majd a kÃ¶vetkezÅ‘ket Ã-rtam rÃ¡:

DrÃ¡ga gyermekem!

RemÃ©lem tÃ©nyleg te kÃ¼ldted ezt a levelet. Ha igen, Ã©s igazat beszÃ©lsz, akkor Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy boldog vagy Ã©s hallok felÅ‘led, de hiÃ¡nyzol. KÃ©rlek gyere haza, amint tudsz. A rokonaidat Ã©s az osztÃ¡lyfÅ‘nÃ¶kÃ¶det mÃ¡r tÃ¡jÃ©koztattam eltÅ±nÃ©sedrÅ‘l. RemÃ©lem mÃ©g hallok felÅ‘led. Ha megoldhatod, hogy Ã-rj mÃ©g, akkor Ã-rd mÃ¡r le kÃ©rlek, hogy mikor jÃ¶ssz. NÃ©hÃ¡ny dolog vÃ¡ltozott. EmlÃ©kszel Veremirre? Ã–sszekÃ¶ltÃ¶ztÃ¼nk. Van neked is egy szoba berendezve, mÃ©ghozzÃ¡ elÃ©g nagy. Azt mondod ott hÃ³napok teltek el? Itt mÃ©g csak kÃ©t hÃ©t, miÃ³ta elmentÃ©l. Furcsa! Biztos vagy te ebben? RemÃ©lem, hogy mihamarabb itthon tudhatlak! Tudom, hogy sokat vagy messze itthonrÃ³l, Ã©s mÃ¡r nagyjÃ¡bÃ³l kÃ©pes vagy az Ã¶nÃ¡llÃ³ Ã©letre, de ez mÃ¡s!

Puszil: AnyukÃ¡d

A papÃ-rt Ã¶sszehajtottam Ã©s egy borÃ-tÃ©kba tettem. Csak annyit Ã-rtam rÃ¡, hogy _GÃ¡lÃ©rnak. _RemÃ©lem, hogy eljut hozzÃ¡. Kitettem

az ajtÃ³ elÃ©, majd elmentem megcsinÃ¡lni mÃ©g nÃ©hÃ¡ny hÃ¡zimunkÃ¡t. Alig telt el fÃ©l Ã³ra Ã©s megnÃ©ztem, hogy a levÃ©l itt van-e mÃ©g, de eltÅ±nt.

(GÃ¡lÃ©r)

Napok teltek el, hogy Ã¼zentem anyukÃ¡mnak, de nem jÃ¶tt vÃ¡lasz. FÃ©ltem, hogy nem kapta meg, vagy nem hiszi el, hogy Ã©n Ã-rtam. Viszont minden kÃ©tsÃ©gem elszÃ¡llt, mikor visszajÃ¶tt az a kis sÃ¡rkÃ¡ny. Mikor elolvastam anyukÃ¡m Ã-rÃ¡sÃ¡t elgondolkoztam nÃ©hÃ¡ny dolgom. EgyrÃ©szt furcsa volt, hogy itt is 24 Ã³rÃ¡nak Ã©rzem az egy napot, meg szerintem annyi is. Lehet, hogy mivel egy mÃ¡sik vilÃ¡gban vagyok, akkor meghajlik az idÅ‘, amikor a kÃ©t dimenziÃ³ kÃ¶zÃ¶tt utazok. De ebbe nem igazÃ¡n akarok belemenni, sosem votlam egy fizikazseni.

* * *

><p>KÃ©t Ã©v... LegalÃ¡bb ennyi ideje vagyok itt. Ã‰s mit csinÃ¡ltam... Gyakoroltam a kardforgatÃ¡st, repÃ¼ltem elÃ©g sokat. RÃ©szt vettem nÃ©hÃ¡ny versenyen. TalÃ¡lkoztam mÃ©g nÃ©hÃ¡ny emberrel. De azÃ©rt nem volt unalmas. PÃ©ldÃ¡ul, amikor egyszer meg kellett kÃ¼zdenem TakonypÃ³ccal. EskÃ¼szÃ¶m, mindig rÃ¶hÃ¶gÅ‘gÃ¶rcsÃ¶t kapok a neve hallatÃ¡n. Å• egy elÃ©g nagy szekercÃ©t vÃ¡lasztott fegyverÃ©Ã¼l. AzÃ©rt elÃ©g durva, hogy nem fafegyverekkel harcolunk, hanem igaziakkal, Ã©s semmi pÃ¡ncÃ©lzat, csak a normÃ¡lis ruhÃ¡nk van rajtunk. TermÃ©szetesen azÃ©rt megÃ¡llapodtunk, hogy nem ejtÃ¼nk a mÃ¡sikon tÃºlzottan nagy sÃ©rÃ¼lÃ©st, talÃ¡n nÃ©hÃ¡ny vÃ¡gÃ¡s belefÃ©r.<p>

HiÃ¡ba voltam gyors, egy kis lÃ©pÃ©shiba miatt megvÃ¡gta a lÃ¡bamat, Ã©s bÃ¡r tÃ©nyleg prÃ³bÃ¡lt Ã³vatos lenni, de a rossz helyre Ã©rkezÃ©s miatt mÃ©lyebb lett a seb, Ã©s Ã¶sszeestem. A jobb lÃ¡bamat talÃ¡lta el egyÃ©bkÃ©nt, Ã©s nem bÃ-rtam felÃ¡llni. ErÅ‘sen vÃ©rzett. VillÃ¡m odarohant hozzÃ¡m. De sokat Å‘ sem tudott tenni. Hablaty volt, aki vÃ©gÃ¼l megmentett, mert egy ronggyal betekerte a sebet, ezzel csÃ¶kkentve a vÃ©rvesztesÃ©gemet. MÃ¡r az Ã¡julÃ¡s szÃ©lÃ©n voltam, de mÃ©g hallottam a kiÃ¡ltozÃ¡sokat.

- Gyorsan! Valaki hÃ-vja Gothit! - aszt hiszem Hablaty kiÃ¡lltott. EzutÃ¡n Ã©reztem, hogy valaki felemel Ã©s elindul. TalÃ¡n TakonypÃ³c volt. Az utolsÃ³, amire emlÃ©kszem, az VillÃ¡m, az Ã©n drÃ¡ga kis Ã‰jfÃºriÃ¡m aggÃ³dÃ³ arca. Hihetetlen, hogy ezek a sÃ¡rkÃ¡nyok milyen Ã©rtelmes lÃ©nyek. Ã‰s, hogy megbÃ-znak bennem. Nekik, Ã©s ahogy lÃ¡tom, a vikingeknek is a barÃ¡tsÃ¡g tÃ©nylg azt jeleni, amit az Ã©n vilÃ¡gomban kÃ©ne jelentenie. De ott teljesen mÃ¡s a helyzet. Persze itt sem Ãºgy van, hogy mindenki jÃ³, Ã©s boldogan Ã©l, csak nekem ez a hely szimpatikusabb, mint otthon. SÅ‘t, Ãºgy Ã©rzem, hogy szÃ-vesen Ã©lnÃ©k itt, de a csalÃ¡dom is mÃ¡r nagyon hiÃ¡nyzik. Minden teljesen elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem.

Egy szÃ¡momra ismerÅ‘s Ã¡gyban Ã©bredtem. ErÅ‘s fÃ¡jdalmat Ã©reztem a jobb lÃ¡bamban. Mondjuk ez nem meglepÅ‘, hiszen nemrÃ©g egy Ã©les szekerce hasÃ-totta fel a bÅ‘rÃ¶m, az ereim Ã©s az izmaimat. VillÃ¡m - aki az Ã¡gyam mellett fekÃ¼dt - felfigyelt, hogy mozgolÃ³dom, felkelt, Ã©s mÃ©lyen a szemembe nÃ©zett. LÃ¡tszott rajta, hogy mÃ©g mindig aggÃ³dik, de Ã¶rÃ¼l, hogy legalÃ¡bb Ã©bren vagyok. Elkezdett dorombolni, de hangosabban, Ã©s mÃ©lyebben, mint bÃ¡rmelyik macska, amit eddig hallottam. NÃ©hÃ¡ny mÃ¡sodperccel kÃ©sÅ‘bb Hablaty jÃ¶tt be a szobÃ¡ba, mÃ¶gÃ¶tte Fogatlan Ã©rkezett.

- GÃ¡lÃ©r! VÃ©gre Ã©bren vagy! - mondta megkÃ¶nnyebbÃ¼lt hangon.

- Igen... Mi tÃ¶rtÃ©nt? MiÃ³ta fekszem itt?

- NÃ©hÃ¡ny Ã³rÃ¡ja. Mire emlÃ©kszel?

- Arra, hogy megvÃ¡gnak, majd pedig felemelnek. Az utolsÃ³ kÃ©p az Ã©n kis sÃ¡rkÃ¡nyom szemei. - rÃ¡nÃ©ztem, Ã©s egymÃ¡sra mosolyogtunk.

Egy kicsit mÃ©g beszÃ©lgettÃ¼nk, mikor bejÃ¶tt Gothi, meg TakonypÃ³c. Ezen kicsit meglepÅ‘dtem, hiszen igaz, hogy nem igazÃ¡n ismertem meg, de nem olyan volt, hogy bÃ¡rki szÃ-vesen a barÃ¡tja lenne.

A gyÃ³gyÃ-tÃ³ odajÃ¶tt hozzÃ¡m. Egy kis bÃ¶grÃ©t adott a kezembe, amiben valamifÃ©le lÃ¶tty volt. BÃ¡r nem tudott beszÃ©lni, de tudni lehetett, mire gondolt. Mivel fogalmam sem volt, hogy mi lehetett az, ami benne volt, Ã-gy nem igazÃ¡n volt kedvem meginni. Szinte biztos voltam, hogy szÃ¶rnyÅ± Ã-ze van. RÃ¡nÃ©ztem a tÃ¶bbiekre. Å•k pedig bÃ³lintÃ¡ssal jeleztÃ©k, hogy nincs mese, meg kell innom. Nagyot sÃ³hajtottam, majd Ã°gy meghÃºztam a bÃ¶grÃ©t, mintha csak egy feles pÃ¡linka lett volna. Ã‰s talÃ¡n Ã¼tÃ¶tt is akkorÃ¡t. De nem olyan Ã©rtelemben. Nem is bÃ-rtam sokÃ¡ig, kidÅ‘ltem.

Mikorra felÃ©bredtem kicsit megvÃ¡ltozott a bent lÃ©vÅ‘k szÃ¡ma. TakonypÃ³c, Ã©s Gothi elment, de Asztrid viszont itt volt. FelÃ¼ltem, aztÃ¡n kitakarÃ³ztam. A jobb lÃ¡bam lÃ¡tvÃ¡nya egy kicsit megijesztett, hiszen mÃ©g sosem szenvedtem ilyen sÃºlyos mÃ©rtÃ©kÅ± sÃ©rÃ¼lÃ©st. Be volt kÃ¶tve, Ã-gy magÃ¡t a vÃ¡gÃ¡st nem lÃ¡ttam, de talÃ¡n jobb is Ã-gy.

- LegalÃ¡bb tÃ©ged nem egy fÃ©m tÃ¡rgy vÃ¡rt a lÃ¡bad helyett, mint engem. - mondta egy kis humoros hangvÃ©tellel.

- Csak nem irigykedsz? Elhiszem, hogy neked nem volt egy vidÃ¡m Ã©lmÃ©ny, de nekem sem az... - egy kicsit morgÃ³s hangvÃ©tellel mondtam mindezt. Ã•ltalÃ¡ban hajlok a poÃ©nokra, de ez kivÃ©teles eset. BÃ¡r nem mondom, hogy Ã©n nem mondanÃ©k hasonlÃ³t, ilyesmi helyzetben.

NÃ©hÃ¡ny napig alig bÃ-rtam felÃ¡llni, nemhogy edzeni, vagy repÃ¼lni. Ã‰jfÃºria barÃ¡tom nem igazÃ¡n Ã¶rÃ¼lt ennek, mert akÃ¡rcsak az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡ny, de leginkÃ¡bb az Å‘ faja IMÃ•D repÃ¼lni.

SzerencsÃ©re ez sem volt egy hosszan tartÃ³ Ã¡llapot, nÃ©hÃ¡ny hÃ©tbe viszont beletellett, hogy Ãºjra sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡tra Ã¼ljek, Ã©s hasÃ-tsuk az eget. Ebben az idÅ‘ben sokat elmÃ©lkedtem. Gondolkoztam arrÃ³l, hogy mit is fogok csinÃ¡lni, hiszen alig tudtam valamit. Pedig mÃ¡r tÃ¶bb, mint egy Ã©ve itt vagyok. Sokat gondoltam a csalÃ¡domra is, illetve a barÃ¡taimat sem felejtettem el. Valor Ã©s Kristof. Mi szinte egy triumvirÃ¡tust alkottunk. Valor volt a kis ezermester, agy nem is tudom, hogy minek nevezzem. Å• volt az, akinek voltak jÃ³ Ã¶tletei, Ã©s prÃ³bÃ¡lta Å‘ket megvalÃ³sÃ-tani. Ilyen mÃ©rnÃ¶k szerÅ± alkat volt.

Kristof egy kÃ©t lÃ¡bon jÃ¡rÃ³ enciklopÃ©dia. Szinte szÃ³ szerint. Itt tudÃ¡silag HalvÃ©rhez hasonlÃ-thatÃ³, bÃ¡r igazÃ¡bÃ³l mondhatnÃ¡m, hogy Hablaty Ã©s az elÅ‘bb emlÃ-tett szemÃ©ly egyÃ¼tt.

Csak nem Ã©ppen a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l volt hatalmas informÃ¡ciÃ³bÃ¡zisa, hanem szinte mindenrÅ‘l, ami abban a vilÃ¡gban reÃ¡lisnak mondhatÃ³.

Nekem is megvolt a magam szerepe. Ã‰n voltam egyrÃ©szt egyfajta vezÃ©r, hiszen sok dolgot Ã©n szÃ¡moltam ki, Ã©s volt valamilyen szervezÅ‘, Ã©s tervezÅ‘ kÃ©pessÃ©gem. A kreativitÃ¡somat - amit Ã©n hÃ¼lyesÃ©gnek hÃ-vtam - sokan dicsÃ©rtÃ©k.

Nem csak az otthonomrÃ³l filÃ³ztam. Sokszor eszembe jutott, hogy egy sÃ¡rkÃ¡ny a jelenlegi legjobb barÃ¡tom. Aki elmÃ©letileg nem is lÃ©tezik, Ã©s csak egy hÃ¼llÅ‘. De valahogy megÃ©rt engem Ã©s mÃ¡r Ã©n is kezdem Å‘t. Hihetetlen. Most itt fekÃ¼dt a kÃ¶zelemben. MÃ©g mindig nem Ã©rtem, hogy miÃ©rt ragaszkodik annyira hozzÃ¡m. KorÃ¡bban nem egyszer megbÃ¡ntottam, de Å‘ nem hagyott el. Lehet, hogy itt ez a termÃ©szetes, de nÃ¡lunk sajnos nem. Ã‰s milyen lesz, ha Ã©n is megÃ©rtem a nyelvÃ©t? Oly sok kÃ©rdÃ©sem van, de csak nagyon kevÃ©sre tudom a vÃ¡laszt.

Ma volt az elsÅ‘ nap, hogy a hosszÃº gyÃ³gyulÃ¡s utÃ¡n repÃ¼lhetek. Reggel VillÃ¡m bÃ¼dÃ¶s szÃ¡jÃ¡ra Ã©bredtem. Nagyon izgett-mozgott, biztos izgatott volt. Hablaty jÃ¶tt be.

- JÃ³ reggelt! KÃ©szen Ã¡llsz, hogy Ãºjra nyeregbe Ã¼lj Ã©s meghÃ³dÃ-tsd az eget. - elÃ©g jÃ³ hangulatban volt, ami rÃ¡m is hatott. A maradÃ©k fÃ¡radsÃ¡g is elszÃ¡llt belÅ‘lem.

VillÃ¡mra nÃ©zett, aki mÃ¡r szinte ugrÃ¡lt.

- Szerintem mÃ©g most menj el. - erre valamit mondott az Ã©n drÃ¡ga sÃ¡rkÃ¡nyom, de mivel Ã©n mÃ©g nem Ã©rtem meg Å‘t, Ã-gy csak talÃ¡lgathattam, de tÃºl sok volt a lehetÅ‘sÃ©g. - Komolyan mondtam, nem hinnÃ©m, hogy kibÃ-rnÃ¡d. AmÃºgy meg, mire Å‘ elkÃ©szÃ¼l, addigra te is vÃ©gzel. - Ã‰jfÃºria barÃ¡tom vÃ©gÃ¼l bÃ³lintott, majd villÃ¡mgyorsan kirohant a hÃ¡zbÃ³l.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt? - kÃ©rdeztem, mert nem hittem, hogy talÃ¡lgatÃ¡sbÃ³l egyhamar kiderÃ-tenÃ©m, hogy mirÅ‘l volt szÃ³.

- Tudod GÃ¡lÃ©r. VillÃ¡m miutÃ¡n megtudta tegnap este, hogy ma repÃ¼lhettek Ãºjra, itt virrasztott egÃ©sz Ã©jjel, ki sem mozdult. - mÃ©g mindig nem jÃ¶ttem rÃ¡, mi lehet. Å• ezt kitalÃ¡lhatta az arckifejezÃ©semrÅ‘l, Ã-gy tovÃ¡bb mondta. - Hogy is mondjam... Te azt mondtad, hogy tanultÃ¡l az Ã¡llatokrÃ³l. Akkor azt is tudod, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik, hogyha sokat isznak, majd pedig itt virrasztanak.

Most mÃ¡r leesett, hogy mirÅ‘l is van szÃ³. VillÃ¡mnak ki kellett mennie, de nem akart.

FelÃ¶ltÃ¶ztem. Mire elkÃ©szÃ¼ltem visszaÃ©rt, Ã©s lÃ¡tszott rajta, hogy megkÃ¶nnyebbÃ¼lt.

CsodÃ¡latos Ã©rzÃ©s volt Ãºjra az egekben. BÃ¡r nehezen szerettem meg ezt a csodÃ¡t, de ez megvÃ¡ltozott, Ã©s nem is kicsit. Jelenleg ez olyan nÃ¡lam, mint mÃ¡snÃ¡l a drog. Nem fognak kÃ¶nnyen leszoktatni rÃ³la.

A lÃ¡bam fÃ¡jt, de nem Ã©rdekelt. Nem tÃ¶rÅ‘dtem vele, Ã©s egy idÅ‘ utÃ¡n mÃ¡r nem Ã©reztem. Csak azt, amit nem lehetett leÃ-rni. MÃ©g a szabadsÃ¡g is gyenge szÃ³ erre. Ez valami tÃ¶bb volt.

Minden visszatÃ©rt a eddigiekhez. Ã‰n repÃ¼ltem, edzettem Ã©s segÃ-tettem, ahol tudtam. Kicsit monoton volt, de legalÃ¡bb nem voltam egyedÃ¼l. Nem unatkoztam, mindig volt mit tenni. Most Ã-gy belegondolva, kevÃ©s az olyan ember, akit elrabolnak, majd megszereti azt a helyet, ahova viszik, Ã¶sszebarÃ¡tkozik az elrablÃ³ival Ã©s Ã©vekig egyÃ¼tt Ã©lnek.

MÃ¡r nem is tudom pontosan, hogy miÃ³ta lehetek itt. Az Ã¡gyamon fekÃ¼dtem Ã©s gondolkoztam, mint mindig, most is sok dolgon jÃ¡rt az eszem. NÃ©ma csend volt. Csak VillÃ¡m halk szuszogÃ¡sÃ¡t lehetett hallani. Kopogtak.

- Gyere be! - Az ajtÃ³ kinyÃ-lt, Ã©s a "mentorom" jÃ¶tt be.

- Szervusz GÃ¡lÃ©r! Van egy kis idÅ‘d?

- HÃ¡t persze, hogy van! - leÃ¼lt az Ã¡gyamra. Fogatlan is bejÃ¶tt, az Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyom felÃ©bredt kÃ¶zben, majd pedig kicsit odÃ©bb ment, hogy apja is odafekhessen mellÃ©. Eszembe jutott, hogy otthon ez fordÃ-tva volt nÃ¡lunk. Mikor kicsi voltam, akkor reggel sokszor Ã©n Ã©bresztettem apÃ¡mat, holott neki kellett volna engem. De vicces volt, mert arrÃ©bb mÃ¡szott, hogy befekÃ¼dhessek mellÃ©. ValÃ³szÃ-nÅ±leg abban remÃ©nykedett, hogy Ã©n is ott fogok lustÃ¡lkodni mellette, ahelyett, hogy felkeltenÃ©m.

- SzÃ³val... Ãšgy gondoltam, hogy hozok neked, vagyis inkÃ¡bb nektek - biccentett az Ã‰jfÃºriÃ¡m felÃ© - egy ajÃ¡ndÃ©kot. Ezzel szeretnÃ©m megkÃ¶szÃ¶nni, hogy mÃ¡r kÃ©t Ã©ve itt vagy, Ã©s remÃ©nyt adsz nekÃ¼nk, hogy megmenthetjÃ¼k Fogatlan csalÃ¡djÃ¡t. Ez egy olyan ajÃ¡ndÃ©k, amely Ã¶rÃ¶kre szÃ³l. Senki sem veheti el tÅ‘letek. TalÃ¡n nem olyan fontos, mint a barÃ¡tsÃ¡gotok. EmlÃ©kszem, hogy mikor idekerÃ¼ltÃ©l, akkor fÃ©ltÃ©l, haza akartÃ¡l menni Ã©s nem Ã©rtettÃ©l semmit. De kitartottÃ¡l, holott, te sokban kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÃ¶l tÅ‘lÃ¼nk. Sokat gondolkodtam, hogy vajon miÃ©rt van az, hogy pont tÃ©ged vÃ¡lasztott. Ã‰s azt hiszem rÃ¡jÃ¶ttem a vÃ¡laszra.

- Ã‰s? MiÃ©rt? - kÃ©rdeztem kicsit tÃ¼relmetlenÃ¼l.

- A sÃ¡rkÃ¡nyoknÃ¡l az a szÃ³, hogy tÃ¡rs, vagy barÃ¡t sokkal tÃ¶bbet jelent, mint az emberek kÃ¶zÃ¶tt. Ã‰n nekem nem volt egy barÃ¡tom sem, Ã-gy mindennÃ©l tÃ¶bbre becsÃ¼ltem Fogatlant. TenÃ¡lad ez mÃ¡shogy van, hiszen mÃ¡r mesÃ©lted nekem, hogy a te vilÃ¡godban vannak barÃ¡taid. De Ã°gy tÅ±nik nekem, hogy te ugyanÃºgy gondolsz ezekre a fogalmakra, mint pÃ©ldÃ¡ul a sÃ¡rkÃ¡nyok, vagy akÃ¡r Ã©n. Igazam van? - meglepett ezzel az informÃ¡ciÃ³val.

- Å•szintÃ©n szÃ³lva... MÃ©g sosem gondolkodtam el ezen. De lehet, hogy igazad van.

- Majd hamarosan kiderÃ¼l. Ugyanis most elÃ¡rulom, hogy mi az ajÃ¡ndÃ©kom. Azt mondtam, hogy soha nem vehetik el tÅ‘led. De megkapni nagyon nehÃ©z. De Ã©n bÃ-zom benne, hogy kÃ©szen Ã¡lltok rÃ¡ mindketten. - nem igazÃ¡n Ã©rtettem, hogy mire gondol, de volt egy sejtÃ©sem, ami rÃ©szben remÃ©ny is volt.

- TehÃ¡t... Ahhoz, hogy kiÃ©rdemeljem ezt a valamit, ahhoz meg kell lennie ennek a barÃ¡tsÃ¡g dolog hozzÃ¡Ã¡llÃ¡somhoz? - ennyire hÃ¼lyÃ©n megfogalmazott kÃ©rdÃ©st ritkÃ¡n teszek fel.

- Pontosan. Gondolom mÃ¡r van valami tipped, mi lehet az ajÃ¡ndÃ©k. - nem mertem megmondani, Ã-gy csak megrÃ¡ztam a fejem. - VÃ©grehajtom azt a... nem is tudom, hogyan nevezzem... rituÃ¡lÃ©t, melynek vÃ©gÃ©n te is kÃ©pes leszel beszÃ©lni a sÃ¡rkÃ¡nyokkal.

VillÃ¡m felkapta a fejÃ©t, majd a mÃ¡sodperc tÃ¶redÃ©ke alatt iderohant hozzÃ¡nk. Apja is kÃ¶vette. EgÃ©sz testem remegett izgalmamban. VÃ©gre megÃ©rthetem VillÃ¡mot. Eddig nagyjÃ¡bÃ³l ki tudtam kÃ¶vetkeztetni, hogy mit akar, de most mÃ¡r kÃ¶nnyebb lesz kÃ¶ztÃ¼nk a kommunikÃ¡ciÃ³.

- FelkÃ©szÃ¼ltÃ©l? - alig kaptam levegÅ‘t e kÃ©rdÃ©s hallatÃ¡n. NÃ©hÃ¡ny mÃ¡sodperc utÃ¡n bÃ³lintottam. - Rendben. Tedd azt amit mondok. ElÅ‘re szÃ³lok, hogy valÃ³szÃ-nÅ±leg el fogsz majd Ã¡julni, Ã©s fÃ¡jni fog a fejed, de ne fÃ©lj! Hamar el fog mÃºlni.

Vettem egy mÃ©ly levegÅ‘t, majd kifÃºjtam. PrÃ³bÃ¡ltam megnyugodni, de nem igazÃ¡n jÃ¶tt Ã¶ssze. BÃ³lintottam, jelezve, hogy kÃ©szen Ã¡llok.

- ElÅ‘szÃ¶r is Ã¼ljÃ©l fel rendesen, Ãºgy, hogy kÃ©nyelmes legyen neked. EzutÃ¡n pedig csukd be a szemed. - rÃ¶vid fÃ©szkelÅ‘dÃ©s utÃ¡n ismÃ©t bÃ³lintottam, hogy most elkÃ©szÃ¼ltem. - VillÃ¡m! Te is cselekedj Ã-gy, kÃ©rlek! - Ãºjabb mÃ¡sodpercek teltek el. - JÃ³. Most pedig el fogom mondani a "MegÃ©rtÃ©s eskÃ¼jÃ©t". Ez annyit jelent, hogy felhatalmazlak tÃ©ged arra, hogy megÃ©rts egy mÃ¡sik fajt. Viszont ehhez kell egy pÃ©ldÃ¡ny az adott fajbÃ³l Ã©s neki el kell ezt fogadnia. Azonban nem lehet akÃ¡rki. Csak az lehet, akivel olyan kapcsolatot Ã¡polsz, hogy ezt meg lehessen tenni. Nem tudok neked errÅ‘l az egÃ©szrÅ‘l tÃ¶bbet mondani, mert Ã©n sem tudok.

EzutÃ¡n belekezdett valami szÃ¡momra ismeretlen nyelven valÃ³ kÃ¡ntÃ¡lÃ¡sba. Egyre inkÃ¡bb elkezdett hasogatni a fejem. LegszÃ-vesebben Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttem volna fÃ¡jdalmamban, de nem bÃ-rtam. Mintha kiszakadtam volna a testembÅ‘l. EzutÃ¡n minden elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt.

Mikor felÃ©bredtem mÃ©g mindig nagyon fÃ¡jt a fejem. LegszÃ-vesebben visszaaludtam volna, de egy hang megakadÃ¡lyozott. Egy hang, amit eddig mÃ©g sosem hallottam, de mÃ©gis ismerÅ‘s volt.

-**JÃ³ reggelt GÃ¡lÃ©r! RemÃ©lem jÃ³t aludtÃ¡l!**

* * *

><p>Nos egyenlÅ‘re ennyi. RemÃ©lem nem haragszotok rÃ¡m, amiÃ©rt ilyen ritkÃ¡n van Ãºj rÃ©sz. Nagyon Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy ennyien olvassÃ¡tok, mÃ¡r mÃºltkor is majdnem elÃ¡jultam, amikor meglÃ¡ttam, hogy mennyien nÃ©ztÃ©tek meg, hogy mit alkotott ez az ember. :) Mindenkinek szeretnÃ©k sok jÃ³t kÃ-vÃ¡nni, Ã©s hogy Å‘ is eljusson valahogy Hibbant szigetÃ©re, vagy talÃ¡ljon magÃ¡nak egy olyan tÃ¡rsat, mint Hablaty Fogatlant, vagy VillÃ¡m GÃ¡lÃ©rt!

End
file.